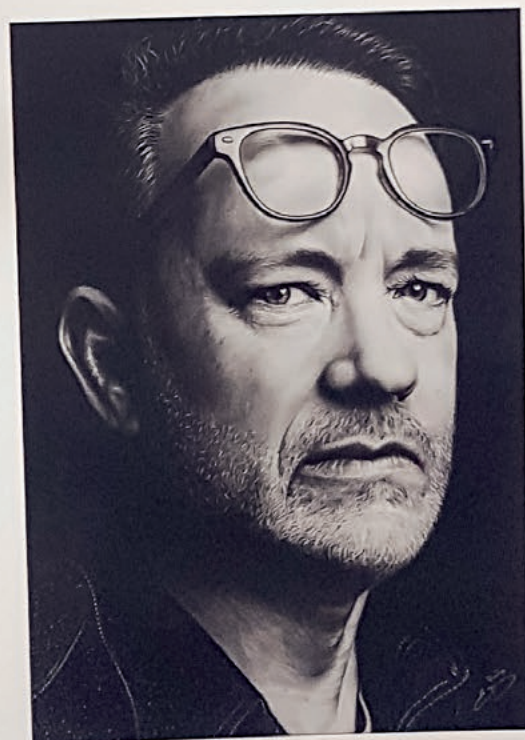

HLUBOCKÝ ZPRAVODAJ

ČÍSLO 10 – ŘÍJEN – CENA 15 Kč

VYSTAVA EVY BERNADETTY

Oktober Golf Fest 2021

Zámecký Golf Resort Hluboká Vás srdečně zve na golfový turnaj Oktober Golf Fest, který se uskuteční dne 9. 10. 2021.

V průběhu celého dne se můžete těšit na degustaci pív místních pivovarů. Možnost odvozu po turnaji zajištěna.

Novinka sezóny 2021

PROGRAM

8:00 - 9:00 registrace hráčů, snídane

9:00 zahájení golfového turnaje

17:00 slavnostní vyhlášení výsledků turnaje, bohatý raut, živá hudba, tombola, vyhlášení nejlepšího kostýmu

STARTOVNÉ: 690 Kč

GREEN FEE: 1190 Kč

MENU

SNÍDANĚ

Bílá bovinská klobáska, variace hořčice
Bovinský jádrový sýr
Vlašské ořechy, pečivo
Pecinky, koláčky
Čaj, jablčnický mouš, voda

OBĚD NA 10. JAMCE

Guláš (klobásky, sekund)
Tatarsko, gres
Čerstvé pečivo
Variace hořčice, křen
VEČEŘE FORMOU RAUTU
Pomalu pečené vepřové koleno, bovarské knedlíky, kysané zelí
Špekákové knedlíky, smetanová cibulka, kysané zelí
Guláš (bovarské klobásky), pečivo
Speciálně se sýrovou omáčkou a polívkouPřihlašování do 7. 10. 2021 na tel.: +420 776 826 376,
e-mail: recepcie@golfluboka.cz nebo na www.cgf.cz.

Rybník, krajina a my v soukolí času

3. 8. 2021 – 2. 1. 2022

Výstava je vědeckým výstupem projektu NAKI II – Kulturní tradice českého rybářství ve světle jejího využití v cestovním ruchu a krajinytvorbě (DG18P02OV057)

Zámek Ohrada, muzeum lesnictví, myslivosti a rybářství, Ohrada 17, 373 41 Hluboká nad Vltavou

Lampionový průvod

PRO NEJMENŠÍ (DO 6 LET!) **3.11.2021**

TRASA: OD HŘBITOVA KOLEM VYHLÍDKY K ZÁMKU.

Po cestě budou pro děti nachystaná osvětlená stanoviště s hravými úkoly, za které získají v cíli drobnou odměnu. Lampiony a kostýmy s sebou!

Vstupné *dobrovolné

Vycházíme od hřbitova od 16:45 do 17:15 (po malých skupinkách)

TÉMA: SUPERHRDINOVÉ

*Bude použito na naklady spojené s organizací lampionového průvodu.
Více informací na našich facebookových stránkách facebook.com/mchlubokanadvltavou

Jihočeská zoologická zahrada Hluboká nad Vltavou si Vás dovoluje pozvat na již tradiční akci.

STRAŠIDELNÁ ZOO

30.10. 2021

14 - 18h

PROGRAM:

- strašidelná stanoviště v areálu
- malování na obličeje
- řemeslný jarmark

K tanci i poslechu zahraje kapela Maxa Band

Strašidelné kostýmy vítány.

Využijte možnost online předprodeje vstupenek.

Změna programu vyhrazena. Sledujte aktuální informace na webu zoo.

www.zoohluboka.cz

5 Přijďte volit

6 Mnohem více, než jen kresba – Eva Bernadetta

9 Maminky pro děti

10 Nová školka!

11 Dětství u Židovského rybníka

14 Jak se vyučuje na Baště?

18 Voda, moře, Antonín Kratochvíl

22 Poškození opět po škole

24 Karlův hrádek

HLUBOCKÝ ZPRAVODAJ

Číslo 10 – říjen 2021 Ročník 52.

Vychází měsíčně.

Vydává: Městský úřad Hluboká nad Vltavou, Masarykova ulice 36, 373 41 Hluboká nad Vltavou.**Kulturní nabídka** (Panorama) 774 457 269 přes den.**Redaktorka:** Alena Mitter

píše články neoznačené podpisem.

Tel.: 775 622 006.**E-mail:** alenoviny@volny.cz.**Redakční kruh:** Ing. Eva Smrčková, Marie Krejcarová, Jan Piskač**Grafické zpracování:** Adam Růžička**Foto:** Mgr. Lucie Jozová, Adam Růžička, Tobiáš Brodec

Redakční uzávěrka dvacátého v měsíci, ale vítáme příspěvky dříve! Za obsahovou správnost příspěvků ručí autoři. Náklad 600 výtisků.

Tiskne: Tiskárna PROTISK, s. r. o. Podávání novinových zásilek povoleno Českou poštou, s. p., ředitelstvím odštěpného závodu Jižní Čechy v Č. Budějovicích, j.zn. p – 5696/96 ze dne 4. listopadu 1996, ev. číslo: MK ČR e. 109 10.

Nevyžádané rukopisy a fotografie nevracíme. Anonymy neuveřejňujeme. Děkujeme za vaše informace, upozornění či zprávy, které nám poskytnete.

Předplatné časopisu – 220 Kč / rok (11 čísel)

Také podléháte pocitu, že všechno víte nejlíp, všemu rozumíte, a jste šikovnější než ti druzí? Já si to o sobě myslela dost dlouho. S postupem svého zrání (stárnutí) ovšem na každém kroku zjišťuji, že to není pravda. Ba, že je to můj velký omyl. Zřejmě je na čase respektovat skutečnost, že „dobře“ umím relativně malé procento činností. Vařit ale umím fakt nejlíp!

Ti, co si neumí přiznat, že nejsou dokonalí, jsou prostě ještě nezralí (dosavadní premiér, můj manžel, můj syn a ještě asi sto padesát mých příbuzných a známých...)

Většina Čechů (Slováků i Rakušanů) má absenci sebekritiky v genech (jiné národnosti jsem zatím neprostudovala). V kritice ostatních ovšem vynikáme. Velká část populace je přesvědčena, že rozumí zvláště práci těch ostatních, politice, zdravotnictví, covidu, výchově sousedovic dětí, sportu, pop music, televizním seriálům a herectví vůbec, zahradničení, módě a odstřelu v lomu. Je to ještě pozůstatek z dob socialistických, kdy si docent Akademie věd doma sám instaloval topení a vymaloval ložnici? Že jsme si stavěli chatičky podle dětského výkresu a opravovali chalupy díky radám zedníka na telefonu?

Nevím, proč náš národ to má tak, že se do krve hádá za jediný správný postup pečení vánočky, porodu dítěte, volby prezidenta. Pereme se za svůj politický názor a vůbec se nestydíme obhajovat neobhajitelné,

patologické, nemravné – a tím veřejně přiznat, že jsme také patologičtí a nemravní. Varianta, že obhajujeme nemravné proto, že z daného stavu věci máme osobní prospěch, je ještě strašidelnější možnost.

Není od věci věřit (nebo se svěřit) těm skutečným odborníkům. Jen namátkou nastíním, proč je dobré, aby odpovědné úkoly plnili nikoli ti, kteří si myslí, že je zvládnou, ale spíše ti, kteří se už osvědčili v praxi:

Pokud se například zásobování kuchyně dětského tábora ujmu silní a světa znalí muži, nemohou se pak kuchařky divit, že 15 kg objednaného krystalového cukru sice váhově odpovídá, nicméně je naporcováno v 4 g sáčcích obvykle přikládáných k šálku kávy. Stejně tak rýže zakoupena v předvařených sáčcích není pro velkovýkrmnu to pravé ořechové. Obojí – přiznejme si, přípravné práce při vaření pro 50 strávníků trochu zbrzdí.

Udaný příklad je ovšem úsměvný a relativně málo nebezpečný. Ve věcech důležitých je ale skutečně výhodné svěřit se do rukou odborníků, nikoli namyšlených mluvčů.

Protože už i já přesvědčivě zjistila, že píchla pneumatika se neopraví, ani když do ní budu vztekle kopat.

Doufám, že na výběr schopných a vyloučení neschopných bude celý náš národ myslet, až vyrazí k volebním urnám.

VLÁDY A PREMIÉŘI ČESKÉ REPUBLIKY

1990-1992 ČR

Václav Klaus

Petr Pithart

Jiří Rusnok

Petr Nečas

Jan Fischer

Mirek Topolánek II.

Mirek Topolánek I.

Jiří Paroubek

Stanislav Gross

Vladimír Špidla

Miloš Zeman

Josef Tošovský

Václav Klaus II.

Václav Klaus I.

1990-1992 ČSFR

Jan Stráský

Marián Čalfa II.

Marián Čalfa I.

1993-2021 ČR

Andrej Babiš II. vláda

Andrej Babiš I. vláda

Bohuslav Sobotka

SPOLEČENSKÁ KRONIKA

Městský úřad blahopřeje občanům, kteří v měsíci říjnu oslaví významná výročí.

Zlatou svatbu, 50 let společného života oslaví Ladislav a Marie Horákové z Hluboké nad Vltavou.

Jubilea:

Ludmila Kosová	95	Hluboká
Božena Burianová	85	Hluboká
Marie Sýkorová	80	Hluboká
Jaroslav Janeček	80	Hluboká
Emílie Hanušová	80	Hluboká
Božena Vosejpková	75	Hluboká
František Slepíčka	75	Hluboká
Ludmila Musková	75	Hluboká
Běla Klonfarová	75	Hluboká

Narodili se:

Patrik Adam	Hluboká
Eva Kadlecová	Hluboká
Nella Miňovská	Hluboká
Eliška Pimparová	Hluboká
Adam Trinkl	Hluboká

Opustili nás:

Věra Miškovská	Hluboká
Marie Marhounová	Hluboká

INZERCE:

Výkup STARÝCH peřin 606 514 445

Z JEDNÁNÍ RADY MĚSTA

▪ Město poskytlo dotaci na činnost pojízdné prodejny pekařství a cukrářství pojízdné prodejny, která 2 x týdně zásobuje městskou část Municode základními potravinami. Podle informace osadního výboru tuto službu využívají starší občané a matky na mateřské dovolené. Momentálně žádná jiná společnost zásobování městských částí formou pojízdné prodejny neposkytuje.

▪ Město poskytlo dotaci na pořádání 4. ročníku Mysliveckého dětského dne v Líšnici. Jedná se o propagaci české myslivosti, ochrany přírodního prostředí, zvyků a tradic české myslivosti. Účastnit se bude 40 – 50 dětí z Hluboké nad Vltavou a městských částí Hroznějvice, Líšnice, Poněšice a Kostelec. – Dotace byla poskytnuta na realizaci koncertu Jihočeského jazzového festivalu, koncert kapely Bobesh.

– Dotace byla poskytnuta spolku Hluboká Baseball a Softball club na vytvoření nové, veřejně přístupné a bezplatné atrakce ve sportovním areálu – stezky „chůze na boso“. Jedná se o cca 50 metrů dlouhý chodníček, jehož povrch je střídavě z různých přírodních materiálů a je určen k masážní chůzi naboso. Prostor okolo chodníčku je osazen keři a kapradím.

▪ Město Hluboká podalo žádost o dotaci do dotačního programu GR HZS na rekonstrukci (přístavbu) požární zbrojnice v Kostelci. Celkové náklady se předpokládají ve výši cca 7,5 mil. Kč. Dotace z GR HZS může dosáhnout až 50 % akce.

▪ V rozpočtu města byla vyčleněna fin. částka na „Kulturní léto na Hluboké“, prostředky se čerpaly na hudební vystoupení před radnicí, na sobotní koncerty na nám. ČSL. armády, byla pořádána základní světla na městské podium.

▪ Ke Karlovu Hrádku bylo objednáno molo za účelem vyvazování malých rekreačních plavidel do délky 10 m váhy max. 4 tuny. Vzhledem k novým požadavkům, kdy má molo sloužit i pro větší plavidla pro přepravu osob, je třeba molo upravit dle normy. Jde zejména o úpravu a zpevnění nástupní lávky, vyztužení jejího uchycení, instalace upevňovacích lan a osazení zábradlím.

▪ Rada města souhlasila s umístěním výdejního boxu zásilek společnosti Zásilkovna, s. r. o. na parkovací ploše v Hamru v areálu stavebnin.

▪ Město Hluboká v současné době realizuje akci „Kanalizace a ČOV Kostelec“. Na tuto akci město získalo dotaci z ministerstva zemědělství, dále na kofinancování této akce byla poskytnuta dotace Jihočeského kraje.

▪ Rada města bere na vědomí podání žádosti o příspěvek Nadace ČEZ na projekt „Výsadba stromů ve sportovní relaxačním areálu v Hluboké nad Vltavou“. Projekt počítá s výsadbou 25 stromů (22 ks dub letní, 2 ks javor mlč, 1 ks lípa srdčitá) ve sportovní relaxačním areálu.

▪ Město Hluboká má v úmyslu vybudovat nový zimní stadion. Bylo vypsáno zadávací řízení na veřejnou zakázku „Zimní stadion Hluboká nad Vltavou – projektová dokumentace a zajištění inženýrské činnosti“. Zakázka probíhá formou dvoukolového užšího řízení.

▪ Město Hluboká má v úmyslu provést rekonstrukci místní komunikace v Ruské ulici. K akci bylo vypsáno výběrové řízení. Ve lhůtě pro podání cenových nabídek bylo vypsáno výběrové řízení. Nabídku s nejnižší nabídkovou cenou předložila společnost Gardenline, s. r. o. Tento účastník byl vyzván k objasnění své nabídkové ceny, jelikož se tato nabídková cena jeví jako mimořádně nízká. Vzhledem k tomu, že účastník ve stanovené lhůtě žádným způsobem nereagoval na zaslano výzvu k objasnění, komise doporučila tohoto účastníka vyloučit z další účasti v zadávacím řízení.

Nabídku s druhou nejnižší nabídkovou cenou předložila společnost Amitera, s. r. o.

Realizace se předpokládá od září 2021 do července 2022.

▪ Rada projednala podnět týkající se nevyhovujícího způsobu manipulace s výškou vodní hladiny na VD Hněvkovice (manipuluje ČEZ, a. s.). Touto manipulací dochází k významnému kolísání vodní hladiny tak, že znemožňuje provozování říční plavby. Rada uložila starostovi, aby v této věci jednal.

VYHLÁŠENÍ VÝBĚROVÉHO ŘÍZENÍ

Podnik místního hospodářství v Hluboké nad Vltavou, vyhlašuje **VÝBĚROVÉ ŘÍZENÍ na místo: ekonom příspěvkové organizace**
Druh práce: komplexní vedení účetnictví příspěvkové organizace
Místo výkonu práce: Hluboká nad Vltavou, Platová třída: 10, Pracovní úvazek: 100%

Požadavky:

dosažené vzdělání ÚSO / vysokoškolské ekonomického směru
nástup od 1. 1. 2022

Znalost ekonomiky příspěvkové organizace výhodou, hlavní pracovní činnost: vedení podvojného účetnictví, zpracování rozborů, výkazů, zpracování rozpočtů a kalkulací, sestavování střednědobého ekonomického plánu inventarizace majetku, účetnictví bytových družstev a společenství vlastníků – výhodou další požadované dovednosti: znalost práce na PC (Word, Excel, internet a.p.), schopnost analytického a koncepčního myšlení, orientace ve vedení administrativních agend a ekonomických SW, ochota dále se vzdělávat, dobré komunikační a organizační schopnosti, schopnost komunikace s lidmi, řidičský průkaz sk. B

Náležitosti přihlášky jsou: jméno, příjmení, titul, datum a místo narození, státní příslušnost, místo trvalého pobytu, číslo občanského průkazu (číslo dokladu o povolení k pobytu, jde-li o cizího státního občana), datum a podpis.

K přihlášce připojte strukturovaný životopis, výpis z evidence Rejstříku trestů ne starší než 3 měsíce, u cizích státních příslušníků též obdobný doklad osvědčující bezúhonnost vydaný domovským státem (pokud takový doklad domovský stát nevydává, doloží se bezúhonnost čestným prohlášením) a ověření kopie dokladu o nejvyšším dosaženém vzdělání.

Výpis z Rejstříku trestů je možno dodat před případným jednáním výběrové komise. O tomto termínu budete informováni.

Přihlášky s požadovanými doklady doručte nejpozději do pátku 8. 10. 2021 do 12.00 hod. na adresu:

Podnik místního hospodářství v Hluboké nad Vltavou, Vltavská 287, 373 41 Hluboká nad Vltavou k rukám ředitele PMH Ing. Jaroslava Rady, tel. 777 728 957.

22. 9. 2021 Ing. Jaroslav Rada, ředitel PMH v Hluboké nad Vltavou

VOLBY

- Má-li naše demokracie své nedostatky, musíme překonávat ty nedostatky, ale ne překonávat demokracii. *T. G. Masaryk*
- Zdá se mi, že dnes má v politice velmi silné slovo asi generace nejzdeformovanější, totiž ta, která vyrůstala v době tak zvané normalizace. Tehdy už nikdo nevěřil na žádné ideály a nejúspěšnějšími prostě byli ti nej cyničtější. *Václav Havel*
- „Je v lidské povaze uvěřit špatnému a najít v tom dokonce jakési uspokojení.“ *František Kožík*
- Co naší společnosti chybí? Elity, které vyvraždili nacisté a komunisté. Padesát let, kdy zde panovaly diktatury. Ve velké míře obyčejná lidská slušnost. Hrdost. Respektování elementárního zákona, na němž vše stojí a padá – desatera. *Martin Mejstřík*

OZNÁMENÍ O DOBĚ A MÍSTU KONÁNÍ VOLEB DO POSLANECKÉ SNĚMOVNY PARLAMENTU ČESKÉ REPUBLIKY

Starosta města Hluboká nad Vltavou podle § 15 zákona č. 247/1995 Sb., o volbách do Parlamentu České republiky a o změně a doplnění některých dalších zákonů, ve znění pozdějších předpisů, oznamuje:

1. Volby do Poslanecké sněmovny Parlamentu České republiky se uskuteční **v pátek dne 8. října 2021 od 14,00 hodin do 22,00 hodin a v sobotu dne 9. října 2021 od 8,00 hodin do 14,00 hodin**

2. Místem konání voleb je:

v okrsku č. 1 – Hluboká nad Vltavou – Město I. Volební místnost v zasedací místnosti Městského úřadu Hluboká nad Vltavou, Masarykova 36, přízemí, bezbariérový vstup.

v okrsku č. 2 – Hluboká nad Vltavou – Město II. Volební místnost v budově Základní školy Hluboká nad Vltavou, Karla Čapka 800, přízemí.

v okrsku č. 3 – Hluboká nad Vltavou – Záměstí. Volební místnost v Budově Podniku místního hospodářství Hluboká nad Vltavou, Vltavská 287, bezbariérový vstup.

v okrsku č. 4 – Bavorovice. Volební místnost v hasičské zbrojnici, Bavorovice 122, v 1.podlaží po schodech.

v okrsku č. 5 – Munice. Volební místnost v bývalé hasičské zbrojnici, Munice p. č. 72, přízemí, bezbariérový vstup.

v okrsku č. 6 – Purkarec. Volební místnost ve Vorařském muzeu, Purkarec 86, přízemí, pro voliče s adresou místa trvalého pobytu Purkarec, Jeznice

v okrsku č. 7 – Kostelec. Volební místnost v bývalé Základní škole, Kostelec 17, přízemí, pro voliče s adresou místa trvalého pobytu: Kostelec, Hroznějovice, Líšnice, Poněšice

3. Volič musí mít ve volební místnosti respirátor nebo obdobnou ochranu dýchacích cest.

4. Voliči bude umožněno hlasování poté, kdy prokáže svou totožnost a státní občanství České republiky, platným občanským průkazem nebo cestovním pasem České republiky.

5. Voliči budou dodány nejpozději 3 dny před dnem konání voleb hlasovací lístky. V den voleb volič může obdržet hlasovací lístky i ve volební místnosti.

6. K zajištění pořádku a důstojného průběhu hlasování v místnosti pro hlasování je každý povinen uposlechnout pokynů předsedy okrskové volební komise.

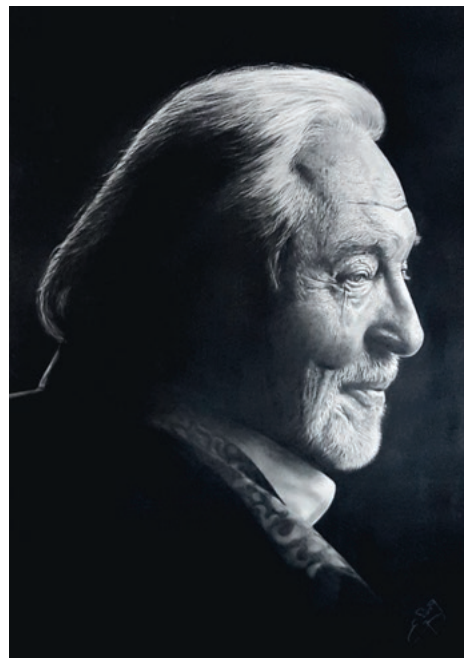
7. Každý volič se musí před hlasováním odebrat do prostoru určeného pro úpravu hlasovacích lístků, jinak mu okrsková volební komise hlasování neumožní. Na hlasovacím lístku může volič zakroužkovat pořadová čísla nejvýše u 4 kandidátů uvedených na témže hlasovacím lístku.

8. Volič může požádat ze závažných důvodů (zejména zdravotních) městský úřad a ve dnech voleb okrskovou volební komisi (OVK), aby mohl hlasovat mimo volební místnost, a to pouze v územním obvodu volebního okrsku, pro který byla OVK zřízena. OVK v takovém případě vyšle k voliči své dva členy s přenosnou volební schránkou.

9. Voličský průkaz opravňuje k zápisu do výpisu zvláštního seznamu ve dnech voleb do Poslanecké sněmovny Parlamentu ČR v jakémkoliv volebním okrsku a volič je povinen tento průkaz odevzdat okrskové volební komisi.

10. Zvláštní způsoby hlasování ve zvláštním okrsku pro voliče v izolaci nebo v karanténě z důvodu covid-19: u volebního stanoviště drive-in dne 6. 10. 2021 od 8.00 do 17.00 hod.; při uzavřených pobytových zařízeních dne 7. 10. 2021 od 8.00 do 22.00 hod. a 8. 10. 2021 od 8.00 do 18.00 hod.; voliči, kteří požádali o hlasování do zvláštní přenosné volební schránky dne 8. 10. 2021 od 8.00 do 22.00 hod. a 9. 10. 2021 od 8.00 do 14.00 hod.

EVA BERNADETТА – MNOHEM VÍCE NEŽ JEN KRESBA

Pokud se potkáte s tvorbou Evy Bernadetty nepřipraveni, budete se možná stydět zeptat: Dívám se na kresbu nebo uměleckou fotografii? Eva totiž tvoří tak realistické portréty, že jsou od fotografie k nerozeznání.

Žije s rodinou v Českých Budějovicích, ale pochází z Vysočiny. Pokud ji budete chtít poznat blíže, začněte nejdřív návštěvou výstavy, kterou právě otevřela v galerii NAGA na Masarykově ulici.

Evo nebo Bernadetto... Jak tě mám oslovovat?
Buď Evo nebo jen Bernadetto. To druhé jméno jsem získala při biřmování. Mám pocit, že obě jména spolu dobře souzní, takže slyším na obě.

Běžně spojuji Eva Bernadetta, a příjmení pokud nemusím, neužívám.

Kreslíš nebo maluješ?

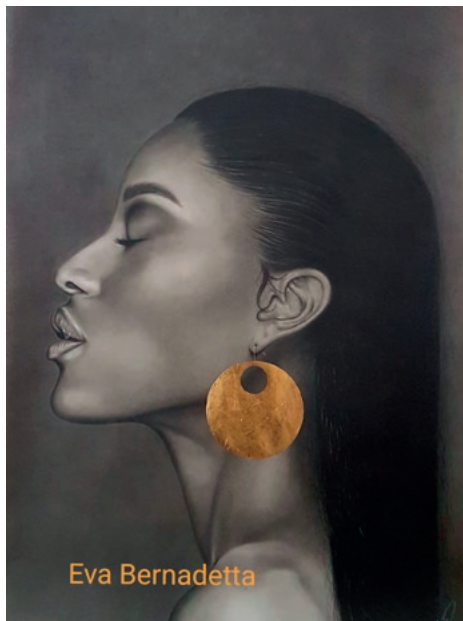
Kreslím i maluji. Obrazy tvořím převážně tužkou, ale občas maluji i na zeď do interiérů. Momentálně i teď ve volném čase zkrášluji vnitřní prostory Základní školy Hluboká.

Stála tužka hned u prvopočátku tvé tvorby?

Ne. Všechno ke mně vlastně vždycky přicházelo jako náhoda. Výtvarný projev mě přitahoval už jako dítě, protože můj dědeček maloval olejem krajinky a loveckou tematiku. Zemřel ale dřív, než mne stihl cokoli naučit. Nicméně

malířský dar a inspiraci k malbě a kresbě jsem v sobě díky dědečkovi objevila už jako malé dítě. Malovala jsem olejem, akrylem na plátna, realizovala velké malby v různých veřejných institucích (knihovna, muzeum Veteránů, čekárna dětského lékaře, Městský úřad, Dětský domov atd.) a hlavně dětem do jejich pokojíků. Děti byly nadšené a rodiče spokojení, takže jsem si myslela, že takhle budu pokračovat i nadále.

K tužce mě přivedla náhoda. Když jsem malovala prostory v Muzeu veteránů v Nové Bystřici, tak mne oslovil producent nahrávacího studia, jestli bych pro ně mohla navrhnout loutky do loutkového celovečerního filmu. Tvrdila jsem mu, že nejsem portrétistka a že se

nepovažuji za kreslířku. On tehdy řekl, ale ty to umíš, jen o tom ještě nevíš.

A zdá se, že měl pravdu.

Dostala jsem velkou knihu kreslení, ze které jsem se učila a čerpala veškeré možné informace. Ano, samozřejmě jsem si dělala občas skici tužkou i předtím, ale na portrét bych si tehdy vůbec netroufla...

Realistická kresba je hodně těžká disciplína. Nedá se ošidit. Impresionisti olejem jenom naznačí své dojmy a každý si něco představí... v kubismu už si neumím představit vůbec nic, ale ostrá tužka?

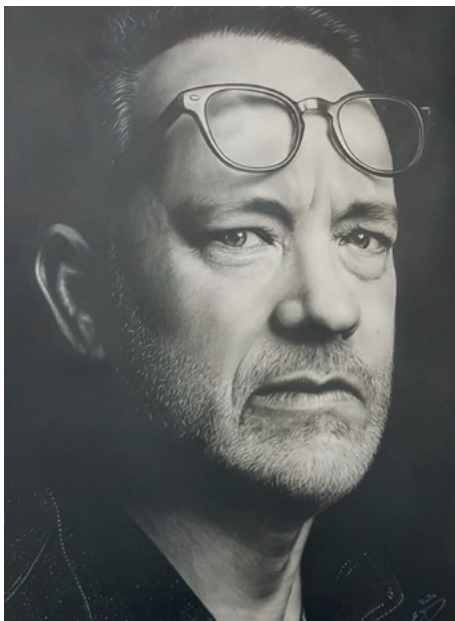
Je to dřina, a taky mě to stálo a stojí hodně úsilí. Kresbu jsem studovala z knih a stínování portrétů jsem postupně zdokonalovala. Práce s tužkou mi začala být blízká, inspirující a chtěla jsem se v ní zdokonalit, co nejvíce to šlo.

Nevystudovala jsem žádnou uměleckou školu a ani jsem nenavštěvovala žádné výtvarné kurzy, takže vlastně nejsem ničím ovlivněná. Všechno, co jsem potřebovala, jsem si vyčetla v knihách.

Techniku stínování jsem si zdokonalila sama. Při tvorbě každého obrazu přemýšlím o detailech, aby dostal nádech exkluzivity, která dělá mé portréty osobité a jedinečné. Díky těmto detailům jsou mé obrazy obohaceny o prvky, které nikde jinde nenajdete.

Někde ten talent k reálné kresbě být uložen musí. Hraje v tom roli – řekněme – fotografická paměť?

Neřekla bych. Většinou pracuji podle předlohy, kterou jsou fotografie. Těžko se dá odhadnout čas, který tomu věnuji. Některé obrazy opravdu trvají dlouhou dobu. Ke kresbě se vracím po chvilkách, protože je velmi náročná na oči a soustředění. Také záleží na velikosti díla, nicméně mohu říct, že zhruba 1 měsíc trvá jeden obraz.

Připadá mi, že kreslíř musí kreslit „zodpovědně“.

Nesmíš dělat chyby. Malbu olejem lehce přemalujete. Kresbu těžko. Chyba se pozná velice rychle, i laik vnímá, že tam něco nehraje, obzvlášť pokud kreslíte osobnosti, které každý zná. Kresbu tužkou už moc neopravíte, tam se gumovat nedá. Pokud udělám chybu, začínám od začátku.

Hraje při tvé práci roli kvalita papíru, tvrdost tužky...?

Používám různou škálu tvrdosti tužek od HB, B až po 8 B výrobce Koh-i-noor. Existují různé sady tužek s různou škálou tvrdostí. Pro kresbu tužkou jsou nejvíce vhodné sady od typu B. Postupem času jsem zjistila jakou tvrdost použít na různé části obličeje. Ale na to už si musí každý přijít sám. V knížkách bohužel nenajdete všechno.

Délka tvojí čistě kreslířské praxe není dlouhá, s tužkou pracuješ teprve čtyři roky. Jak dlouho trvalo, než sis začala být už trochu jistá?

Je to individuální. Ten posun ke kvalitě provedení, trošce sebevědomí až jistotě, je různý. Nezáleží ani tak na čase, jako na úsilí, které tomu věnuješ, aby ses posunula dál. I kdybys měla sebelepšího učitele, nenaučíš se něco, co v sobě nemáš. Je to jako u zpěváků, pokud nemáš hlas, zpívat nebudeš, i když tě bude školit sebelepší učitel.

Je potřeba nejen talent, aby ses vypracovala, ale je to hlavně o dřině a pořád kreslit a kreslit a kreslit. Splnila jsem si sen – dostat se na takovou úroveň, abych mohla pořádat výstavy. A tak jsem v roce 2019 měla svoji první výstavu... Když se konal Open Art Fest v Brně, získala jsem přes online hlasování 2. místo za nejlepšího umělce. Koncem října se bude konat veletrh umělců v Praze, Open art Fest 2021. Po čtyřech vyhlášeních a čtyřech covidem zrušených akcích, se doufám tentokrát budu

moc zúčastnit. Na výstavišti v Holešovicích 30. až 31. října se tak potká mnoho umělců z celé republiky. Moc se těším, protože na takovém veletrhu umělců jsem ještě nikdy nebyla.

V jaké fázi kresby portrétu tě to baví, nebo se s tím nejdřív pereš a pak je to lepší a lepší? A nakonec se raduješ, že jsi podobu vystihla a je to přesně podobné portrétovanému člověku?

Mě to baví po celou dobu kreslení, ale je fakt, že na jedné straně ta radost z tvoření je trochu brzděna stresem, obavou, aby se to povedlo. Když dělám něco „svého“ cítím se mnohem lépe a uvolněně, než když tvořím portrét na přání. Lidé jsou kritičtí, očekávají něco podle své představy. A já jsem hodně sebekritická, takže než se mohu opatrně radovat, někdy to trvá.

Vystihnout obličej člověka je složité. I fotka nás zkresluje. Na každé vypadáme trochu jinak a každý také sebe i druhé jinak vnímáme.

Fotky nám někdy lichotí, někdo je fotogenický, ale někdo ne. Máš šanci vybrat pěkné rysy obličeje, charakteristický výraz, aby se v tom portrétovaný našel, a aby ho poznávali i ostatní? Každý si asi chceme na svém portrétu vylepšit sebevědomí, být takovým, jakým chceme být.

Jenže když portrétovaného člověka neznáte osobně, nejde to takhle doladit. Vyberu si třeba pět šest fotek a hledám tam to důležité. A to jsou oči. Fotky si vybírám zodpovědně, protože už v nich vidím tu výslednou podobu: dobře nasvícené, tahle tvář půjde správně vystínovat, tohle ne, to je rozmazané, tady zas zkreslené rysy. Lepší fotografie jako předloha jsou od profesionálních fotografů, protože dokážou obličej správně nasvítit, aby vystoupily podstatné rysy. Když je fotka z mobilu, není to dobře viditelné, celé šedé, těžko vystihnutelné. Kreslený portrét pak nevynikne.

Co je v portrétovaném obličejí to nejdůležitější? A koho radši kreslíš? Muže, ženy, miminka...?

Ono toho je víc. Důležité je vnímat všechny detaily a přenést je na papír. Nejtěžší, a podle mně nejpodstatnější, je přenést do portréту i emoce. Takže vždy do toho dávám vše, smutek, radost a cit. Nechci, aby to byl prázdný portrét, ale aby měl, jak se říká, „duši“. U realistických portrétů je důležité si s každým kouskem skutečně vyhrát.

Oči, nos, ústa – to je charakteristika každého obličejce. Oči nejvíc. Uši už můžeš skrýt za vlasy, nepodstatné detaily nějak zamaskovat. Fakt je, že nejmenší práce dají mladí lidé, protože nemají moc vrásek, vyhlazený obličej, stínování jednodušší. Kdežto u obličejů starších lidí potřebuji víc času k vystínování vrásek a nerovností obličejce, musím se snažit, abych toho člověka neudělala ještě staršího než je. Je to zkrátka složitější. Miminka a malé děti, to už je mnohem jednodušší. Pokud tedy nejsou kudrnatí... usmívá se Eva.

Kreslíš také portréty veřejně známých osobností. Potěšila jsi už svým portrétem někoho z nich?

Je to těžké. Mají své veřejné profily na sociálních sítích většinou blokované k přímému navázání kontaktu, aby je nikdo neobtěžoval. Takže i když něco pošlu, většinou se to přímo k nim nedostane. Takže by muselo jít o shodu dobrých náhod. Potřebovala bych pomoc někoho, kdo se s dotyčným dobře zná, kdo ví, který profil je opravdu jeho. Zase tolik VIP jsem nekreslila. Sir Thomas Sean Connery, ten už v té době nebyl naživu, Dwayne Johnson, Tom Hanks...

Já nejsem typ, co by se někde snažil vetřít, jezdit na festivaly slavných hvězd, to určitě ne. Mě i vadí, že pokud je nějaký herec či zpěvák zrovna v módě, něco se s ním děje a nějak na sebe přitahuje pozornost, že ho začnou všichni fotit nebo kreslit, prostě je to taková levná snaha o zviditelnění.

Nicméně jsem nakreslila Karla Gotta, kterého jsem osobně měla velmi ráda. Nebyla jsem vysloveně jeho fanyнка, ale vážila jsem si ho za to, jaký byl člověk a profesionál ve svém oboru, oddaný svému publiku, skromný, pokorný. Určitě bych potěšila některého zájemce jeho portrétem, ale nechci ho prodat, zůstane v mé sbírce obrazů.

Pečlivě si vybírám, koho kreslit. Kdo mě upoutá jako osobnost, kdo má charisma, ale je také lidský. To všechno z tváře člověka vyzařuje.

Není asi jednoduché předat dál dílo, které tě stálo hodně úsilí.

Obrazy prodávám nerada. Nejradši bych si je všechny nechala, ale to bohužel nejde. Přistoupila jsem teď i na to, že dělám reprodukci originálu. Pomohl mi s tím známý malíř, který mi doporučil skvělého tiskaře v Praze. Dělá

se to tak, že můj originální portrét precizně naskenuje. Skenuje se to po centimetrech čtverečních a poté v počítači složí dohromady. Je to vůči originálu velmi věrné. Papíry na tisk jsou dovezené ze zahraničí, je to dražší, ale kvalita stojí za to. Dokonce se mi stalo, že jsem jedné paní omylem poslala místo reprodukce originál, je to tak dokonalé, že jsem to nerozeznala ani já.

Reprodukce označuji suchou pečeti, aby to nikdo nemohl kopírovat. Některé práce ještě dozlacuji plátkovým zlatem, a jsou tedy cennější o ušlechtilý kov a díky tomu to ještě povýší na kvalitě. Použit se může imitace zlata, která je kvalitní, ale levnější. Je to zajímavý detail, vypadá to lépe než barva. U kresby třeba brouka, kterou jsem dělala, to vytvoří dokonalý efekt. Nebo si hraji s černým pozadím...

Jak dlouho kresba tužkou vydrží? Viděla jsem vystavené Michelangelovy skici, v přítmi výstavní síně ve Vídni, zřejmě se udržují v přísných podmínkách.

Ty moje jsou chráněny fixativem, který aplikuji na každou kresbu. Pokud nebudou viset na přímém slunečním světle, jako kterýkoliv jiný obraz.

Jak dlouho trvá vytvořit jeden obraz?

Neumím to přepočítat na hodiny. Kreslím každou možnou chvíli. Někdy chvíli, pár hodin, podle času, který zrovna mám. Přitom chodím normálně do zaměstnání (pedagog ZŠ Hluboká nad Vltavou). Pokud kreslím hodně velké formáty, zabere mi práce měsíc, někdy i dva. Záleží na velikosti. Obraz formátu kolem 1 metru zabere času víc než dost.

Zájem o mou práci je velký. Pracuji většinou po večerech o víkendy, takže je to na úkor rodiny, kterou mám velmi tolerantní. Necháávají mě v klidu pracovat a s pochopením místo mne uvaří. Pak mám samozřejmě chvíle kdy k práci ani neusednu, protože mě bolí krční páteř – na rozdíl od malířů, co vzpřímeně nanášejí olej na plátno napnuté na stojanu, já jsem u práce skloněná. Někdy se stává, že jsem nesoustředěná a necítím vnitřní klid. A pak jsou zase dny, kdy mám velkou chuť něco vytvořit – to je pak skvělé, protože věřím, že se to nadšení z práce musí do díla promítnout. A když se mi někdy nechce, trochu se přinutím, usednu a vezmu tužku do ruky... a najednou se práce začne dařit a už u ní zůstanu. Působí na mě více vlivů, se kterými je třeba počítat.

Člověk se s tím obrazem musí propojit, to není jen „řemeslo“ jak někteří tvrdí. My realisti nebo hyperrealisti si většinou u malířů vysloužíme přívlastek, že jsme jenom „kopírky“. Na to já odpovídám, dobře, tak to zkopírujte stejně jako já.

Někdy mi vadí mezi umělci vzájemné osočování, pomlouvání. Myslím, že právě malířství je úžasné díky své rozmanitosti. Obdivuji třeba abstraktní obrazy Jindřicha

Lípy. Když mi vysvětlí, co na tom obraze je, tak mě úplně okouzlí a opravdu mi to dává smysl. Samozřejmě talent se projevuje různě, a také každý jinak vnímáme výtvarné umění. Každý jsme svobodný a máme svobodně dělat to své, osudové.

Už jsi slavná?

Vždycky si doma děláme legraci z okřídleného přirovnání, že většina malířů se proslaví až po smrti. Tudíž se spokojím nebýt slavná ještě pár desítek let. Ale téměř každý by se rád něčím proslavil a obohatil životy ostatních. Samozřejmě se člověk touží prosadit, ale ne za každou cenu. Určitě nechci být člověkem, kterému stoupne sláva do hlavy.

Beru všechno jako dar. Osud mi do cesty navedl zajímavé lidi, které pro mě byla radost poznat. Nejen kolegy, ale i „zákazníky“. Mým přáním je, aby lidé, kteří chtějí mít svůj portrét, ho chtěli ode mne. Protože v tom portrétu najdou něco jiného než jen realistickou podobu.

Ráda také dělám obrazy, které lidé chtějí do interiéru. A protože doba se rychle mění, musím přemýšlet, co je zrovna „moderní“, co lidi oslovuje, co se k nim a jejich bytu hodí, a co se jim rychle neokouká.

Děláš si nějaký archiv, uchováš podobu svých obrazů?

Svoje obrazy mám zatím vlastně všechny. Nepočítám věci, které si objednali lidé na zakázku, ty už jsou pryč. Pokud uspořádám výstavu, nějaké si od nich půjčuji. V galerii v Praze jsem svolila k prodeji 11 obrazů. Ale já to mám tak, že se mi stýská po každém prodaném obraze. A neumím říct, který je můj nejoblíbenější. Miluju je všechny. Jenže vím, že už se mi pomalu nevejdou domů, že některé budu muset propustit a poslat do světa. I když do nich člověk vložil něco ze sebe, co mi asi bude chybět, má to tak být. Obraz by si měl najít svého majitele. Ráda bych se dopracovala mít svůj vlastní ateliér, kde bych mohla nerušeně tvořit, protože v současné době je můj pracovní koutek součástí obývacího pokoje našeho malého bytu. I když je moje rodina skvělá, pro výtvarníka je dílna a soukromí pro práci důležité. Je to můj sen, ale nechávám ho volně plynout. Co má přijít, přijde, říkám si. Pánbůh se mnou nějaký záměr má, tak pro mě třeba vymyslí i pracovní prostor.

Jsi velmi precizní, řekla bych, když umíš přenést skutečnost na papír...

Ano, umím vnímat detaily, mám pro ně cit. Umím vystihnout a přenést podobu člověka na papír tak, že je dobře k poznání. Že je to kopírování? Vždyť i malíř krajinář kopíruje hory, louky a lesy na plátno.

Několikrát mi bylo řečeno, že tužka není uznávaná, ať raději maluji akrylem, olejem nebo pastelem. Těchto rad jsem neuposlechla a chtěla

jí právě proto vyzdvihnout na stejnou úroveň. Proč se zařadit mezi stovky nejlepších malířů, kteří malují tradičními technikami, když mohou být nejlepší v tužce?

Ukažte mi dobrého kreslíře. Rozhodně jich není tolik, jako malířů. Proč malíři opovrhují kresbou, když většina z nich ví, jak jsou skici důležité a také občas musí vzít tužku do ruky. Já nepotřebuji oficiální uznání. Potřebuji lidi, kterým se moje tvorba líbí, a budou se o ni zajímat. Pokud na moji výstavu přijdou lidi a odnesou si z ní dobrý pocit, budu naprosto spokojená.

Škoda, že už neděláš radost dětem malbami na zdi jejich pokojů.

Není čas na všechno, ale občas pořád maluji. Jsem spokojená ve své práci ve škole a momentálně

maluji i tam, jak jsem se již zmínila. Musím říct, že ohlas a upřímná radost dětí mě velmi těší.

Máš za sebou výstavu na zámku u Temelína a od října jsi přichystala výstavu v nové galerii na Masarykově ulici.

Jsem vděčná Ivaně Jačkové z galerie NAGA za nabídku vystavovat 39 obrazů a představit se tak místním, ve městě, které se mi osobně líbí a ve kterém pracuji. Výstava probíhá od 4. října do konce roku.

Máš svůj autoportrét?

Ne, nemám. Momentálně mám v plánu kreslit své dvě děti a potom v budoucnu možná dojde i na můj autoportrét.

FB: Eva Bernadetta IG: eva_bernadetta_art
www.evabernadetta.cz

Eva Bernadetta se účastní SOUTĚŽE na výstavě umělců Open Art Festu v Praze Open art 2021 Praha, výstaviště Holešovice, největší setkání umělců v ČR

Hlasujte pro neobjeveného nejlepšího umělce festivalu! Pokud chcete Evu podpořit a poslat hlas, uděláte jí tím nesmírnou radost.

Prvních deset umělců dostane krásnou medaili a první dostane pohár YETTI 2021 – nejlepší právě objevený umělec pro letošní rok.

Hlasování: na www.openartfest.cz

Vyhodnocení soutěže proběhne v sobotu 30. 10. 2021 v průběhu slavnostního večera na festivalu.

MAMINKY PRO DĚTI

S dcerou a miminkem v bříšku jsme navštívili dětskou burzu v zasedací síni Městského úřadu. Dobře jsme nakoupili. Překvapila nás velmi široká nabídka dětského oblečení, hraček i dalších doplňků. Perfektní organizace prodeje a velký zájem maminek.

Položila jsem Tereze Staňkové pár otázek.

Taková záležitost si asi vyžádá hodně práce – kolik se na ní podílí maminek z Mateřského centra a kolik celkem zabere času?

Děkujeme za pochvalu. Pozitivní zpětná vazba je pro nás důležitá a motivující, protože přípravy a samotná organizace nějaký čas zabere a není vždy jednoduché zajistit dostatečný počet organizátorů. V časech příjmů a výdejů zboží

se hodí každá ruka, naopak během prodeje postačí pouze dva lidi. Během burzy se na místě vystřídá několik lidí. Někteří mohou přijít jen na hodinku, někdo je schopný se zařídit na celou dobu a spousta holek by ráda přišla, ale nemá hlídání pro děti.

Máte registrovaný počet maminek, které zboží nabídnou a kolik zákaznic nakoupí?

Každou burzu máme okolo čtyřiceti, padesáti prodávajících, mezi nimiž je i několik věrných, které se účastní každý rok. O počtu prodeju vedeme evidenci také, ale zde jsou údaje zkráceny vícečetnými nákupy některých zákaznic. Nejvíce zpravidla nakoupíme my, které burzu organizujeme, a dva dny neustále něco přerovnáme a dokupujeme :-)

Letos v září se uskutečnilo 61 prodejů za necelých 24 000 Kč.

Přicházejí zákaznice jenom z Hluboké, nebo už dobrá pověst jarní a podzimní burzy oslovila vzdálenější zájemce?

Nejenom zákaznice, ale i prodávající máme z širokého okolí. Těší mě, že se informace o naší akci šíří i za hranice Hluboké a lidé k nám váží cestu.

Co se děje s neprodaným zbožím?

Neprodané zboží si prodávající opět vyzvednou. Pokud si věci nechtějí odnést domů, mohou je u nás zanechat. Dvakrát ročně vozíme oblečení a potřeby pro děti do skladu věcí pro pěstouny v Českých Budějovicích, kde získají nový smysl.

Dětská burza už má mnohaletou tradici, tušíte jak dlouhou?

Po této informaci jsem nikdy nepátrala. Nicméně v knize, kam se na každé burze zaznamenávají jednotlivé prodeje, je první

zápis z roku 2013, takže letos to byl při nejmenším již devátý rok.

Jak se daří hlubockému mateřskému centru? Některé novinky v aktivitách? Kolik maminek a dětí se v současné době schází?

Mateřské centrum po roční covidové pauze konečně zahájilo činnost a momentálně nabízíme dopolední program pro děti cca 1 – 3 roky každé úterý a čtvrtek. Od listopadu bychom rádi navázali i na odpolední výtvarné dílničky a otevřeně herny. Před epidemií jsme pro členy organizovali také karnevaly, společné pálení čarodějnic, letní výlety po okolí apod., věřím, že dokážeme opět navázat. Aktivita centra vždy závisí na nadšení a možnostech maminek. Pokud má někdo nápad a energii cokoliv zorganizovat, má možnost se realizovat. Díky Sokolu a podpoře města máme k dispozici báječný prostor, který se nám podařilo vybavit smysluplnými hračkami a pomůckami, a je skvělé, když to tu žije. Tento rok jsme měli registrováno 29 dospělých a 43 dětských členů, členská základna se každý rok rozrůstá.

Naši nejbližší akcí pro veřejnost je tradiční lampionový průvod – přijďte, bude to SUPER!

Mateřské centrum Hluboká nad Vltavou (dříve Klub maminek – Andílek) funguje v Hluboké nad Vltavou od roku 2007. Od data 15. 1. 2009 se náš klub stal členem Sítě mateřských center a od 1. 2. 2011 byl udělen našemu MC certifikát „Společnost přátelská rodině“. Jsme místem volného času pro rodiče s předškolními dětmi.

Nabízíme pravidelný program pro batolátka, předškolní děti i dospělé a další zajímavé akce během roku.

NOVÁ ŠKOLKA U PARKU POPRVÉ PŘIVÍTALA DVĚ DESÍTKY PŘEDŠKOLÁKŮ

Devatenáct hlubockých předškoláků přišlo 1. září do zbrusu nové školky. Se startem nového školního roku byl zahájen i provoz nového odloučeného pracoviště Mateřské školy Hluboká v areálu U Parku.

Projekt **Vznik nového odloučeného pracoviště MŠ „U parku“ v Hluboké nad Vltavou** byl spolufinancován Evropskou unií. „Jsme rádi, že jsme rekonstrukci nevyužitého objektu, kde kdysi bývala rybárna, stihli na den přesně právě včas k zahájení nového školního roku. Více než dvě desítky míst, které nové odloučené pracoviště naší mateřské školy nabízí, by nám vzhledem k zájmu rodičů ve stávajících prostorách chyběly,“ uvedl při

slavnostním zahájení provozu opravdu krásné, novotou vonící moderní školky v těsné blízkosti zámeckého parku starosta Hluboké Tomáš Jirsa.

Město tak ke stávajícím prostorám v Ruské a Masarykově ulici získalo dalších 24 míst pro nejmenší děti. Celkem tak nabízí pro předškolní výchovu kapacitu více než sto devadesát míst a o děti se stará na třicet zaměstnanců.

„V novém školním roce nám nastupuje prvních devatenáct nejmenších dětí od dvou a půl do čtyř let, z nichž některé jdou do školky vůbec poprvé. Tak jim přeje, aby se jim v nové školce líbilo,“ říká Jana Fellinghauerová, která se od prvního září stává na základě výsledků výběrového řízení novou ředitelkou MŠ Hluboká. Slavnostní otevření se proto neobešlo bez obrovské kytice a potlesku ve stoje pro odcházející ředitelku paní Danielu Remtovou.

„Naše paní ředitelka pracovala pro Hlubokou neuvěřitelných dvaadvacát let. Je to člověk, který pro město odvedl neskutečnou práci a já jí musím za nás všechny, s nimiž po ty dlouhé roky spolupracovala, a hlavně za ty zástupy dětí, které pomáhala vychovávat, hrozně moc poděkovat. A to, že otevíráme naši novou krásnou školkou, je její velká zásluha,“ poděkoval paní Daniele

Slov uznání a díků se při slavnostním zahájení provozu školky U Parku dostalo ředitelce MŠ Hluboká paní Mgr. Daniele Remtové, která po 42 letech práce pro město odchází na odpočinek, nejen od starosty Tomáše Jirsy.

Remtové starosta Tomáš Jirsa. A symbolicky „do nebe“ i letos zesnulému dlouholetému šéfovi investičního oddělení hlubocké radnice Petru Smrčkovi, který stál u zrodu projektu nové školky.

Rekonstrukci nevyužívaného objektu bývalé výrobní kaviáru realizovala v rekordním čase tři měsíců hlubocká stavební společnost Demostav, s. r. o., v čele s jednatelem Ing. Martinem Sedlickým, na základě projektu Ing. arch. Dagmar Polcarové. Paní architektka má v úmyslu v blízkosti areálu nové školky doplnit zázemí města o další veřejně prospěšnou stavbu, již bude domov pro seniory, a také o parkové a odpočinkové plochy. V sousedství školky právě vzniká nový osvětlený přechod pro bezpečnější cestu nejen dětí do zámeckého parku. Celková cena rekonstrukce včetně velké protihlukové stěny a venkovních úprav je necelých 9,9 milionu korun, z toho 3,9 milionu představují evropské prostředky z Integrovaného regionálního operačního programu IROP.

Pro rodiče je k dispozici sedm parkovacích míst, školka má provozní dobu od 6.30 – 16.30 a učitelkou, pověřenou vedením odloučeného pracoviště, je paní Monika Savulová.

Mgr. Lucie Jozová, MÚ Hluboká

Kontakt: MŠ Hluboká nad Vltavou, Jana Fellinghauerová – ředitelka, tel. 777 728 036 Email: mshluboka@seznam.cz

DĚTSTVÍ U ŽIDOVSKÉHO RYBNÍKA

Bydlet na Hluboké a sousedit přímo s bývalou židovskou synagogou, ve čtvrti, kterou do II. sv. války obývali Židé, znamená žít v místě, kterého se historie dotýkala někdy hodně drsnou rukou. Život jde ale vždycky dál.

Poprosila jsem paní Zdeňku Hájkovou, aby vyprávěla a zavzpomínala na chvíle z dětství, které jí utkvěly v paměti.

Válečné dětství

Narodila jsem se v roce 1936 a do první třídy šla v roce 1942, za války. Takže tu dobu si pamatuji dětskýma očima. A zpětně si uvědomuji, jak asi těžké to měli tehdy rodiče dětí. Jak se asi o nás báli. Protože ta doba byla nebezpečná a my děti tomu nerozuměly.

Tatínek byl zaměstnán v bednárně u Steinů, tam pracovala spousta lidí. Jestli se tehdy čtvrt kolem bývalé židovské synagogy rozšířila, nebo si tady stavěli domy zaměstnanci sudárny, to nevím. Pravda je, že tatínek tady náš domek postavil, splácel na něm dluh, a bydlel v něm s maminkou, se mnou a mojí sestrou. A já, když jsem se vdala, tak jsme tady s manželem a rodinou žili a dál dům upravovali.

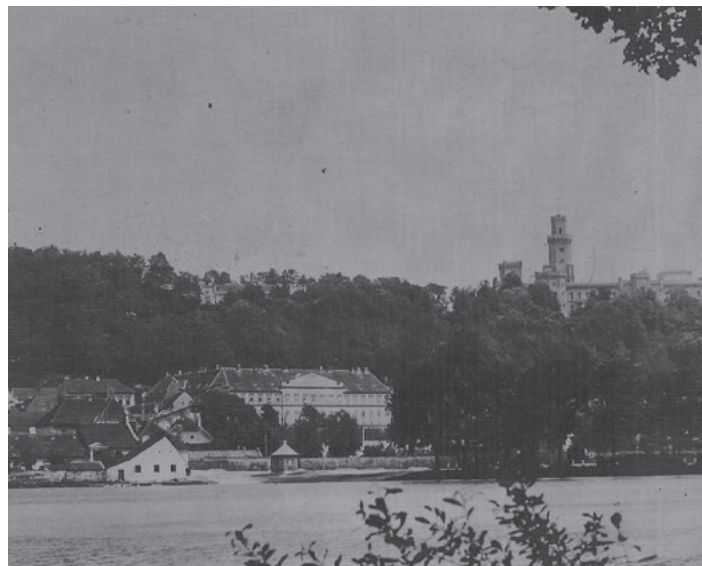
Tehdy jsme věděli i jako děti, že v domech kolem nás a také ve městě bydlí židovské rodiny. Pan Huller, Kalenských a mnoho dalších. Ale já ta jména ostatních už nevím, nepamatuji se. Vzpomínky jsou jako střípky, a protože jsme byly děti, neznaly jsme smysl všeho, co se tu odehrávalo.

Maminka nás například nabádala: Chodte všude po chodníku, aby vás něco nezajelo, chovejte se slušně, do ničeho se nepleťte... Ale přímo vedle nás šli třeba starší lidé a šlapali po cestě, vedle chodníku. A my malé holky se v duchu zlobily, že nás napomínají a že oni nemusí. Pak jsme časem pochopily, že mají na kabátě žluté hvězdy a dozvěděly se, že Židé měli různé zákazy a už nesměli vstoupit na chodník a do cukrárny a museli zavřít své obchody... A tak tedy od nás museli chodit do města po ulici.

Pak si pamatuji, že tady bydlely přímo vedle nás, dvě židovské rodiny. To byla stavení u příjezdové cesty, hned za lípou. Stojí tam stavení a velká vrata, byl to židovský majetek, a v tom dalším domě bydlela stará paní, tehdy už hodně nemocná. Takže rodiče nám zakazovali, abychom tam chodili blíž, abychom nekřičeli, nerušili ji, že je to starý nemocný člověk, potřebuje klid. Takže my děti jsme se tomu prostoru vyhýbaly a nejvíc jsme si hrály u městské váhy. Ta už bohužel dávno zmizela. Byl to domeček na prostranství, v něm byly ty váhy, a když přijelo nákladní auto s obilím, zvážili to. Paní Mrázková bývala u toho, a pak to vezli tady na sýpku...

To bylo naše mládí, místo setkávání – sejdeme se u váhy.

Co se týká té staré nemocné paní, za mojí maminkou přišli její příbuzní, co se o ni zřejmě přes den starali, a poprosili maminku, jestli by naše babička, která tu s námi žila, mohla u té paní v noci přespávat.

Takzvaná "váha" – domeček vpravo od domu s bílým štítem u vody

Že se tam paní bojí, jak je osamocená a nemocná. A zase kdyby zemřela, aby u toho někdo byl. Protože podle židovských tradic někdo musel otevřít okno duši, která právě opustila tělo. Naše babička tam tedy večer chodila přespávat a ráno se zase vracela. Až jednoho dne babička přišla s tím, že paní zemřela. My děti ji ani neznaly, byla zřejmě dlouho nemocná a uzavřená ve své domácnosti, přesto maminka řekla, že také půjdeme na pohřeb.

Konal se pohřeb, stáli jsme u lípy, maminka, já, moje sestra a další lidé. Dvůr byl otevřen a my viděli, že rakev ze stavení vynášejí čtyři ženy. My znali pohřby, ale katolické, černá rakev, vůz pana Slepíčky s koňmi. Tak to bývalo, ale tohle? Rakev byla jen z dřevěných prken a ty ženy měly na sobě jen nehezské plátěné šaty.

Rakev ženy odnesly do tehdejší synagogy – dnešní kaple, jejíž jedna stěna je součástí naší zahrady. Následoval obřad a potom už zesnulou paní vezli na židovský hřbitov. Takže my děti věděly, kde má hrob a nosily jsme jí tam občas luční kytíčky. Ale jen do určité doby. Pak na židovském hřbitově začali povalovat pomníky, kdo to povaloval – Němci nebo hlubočtí vandalové? – to jsme nevěděli. Maminka už nám zakázala tam chodit, jednak že by na nás něco mohlo spadnout, ale roli hrál určitě strach z doby, která přinášela zlé činy. V těch dobách už se hřbitov zamykal. Pro kluky nebyl problém zídku přelézt, ale my děvčata jsme přece jen byly opatrnější a bály jsme se.

Takhle v mých vzpomínkách končí pohřeb paní ze sousedství.

Poslední rozloučení před transportem

Vzpomínám také na chvíli, kdy se k nám přišel rozloučit pan Huller, hlubocký obchodník, a ta slečna, co bydlela u Karvánků na Růžku (dnešní Záviš). Když se u Karvánků otevřela vrata, byl tam dvůr, v něm stavení a na něm pavlač. A tam ta slečna bydlela. Měla takového malého pejska, chodívala s ním na procházku, i sem k nám cestou kolem rybníka, kde rostly samé duby. A oni sem k nám přišli a loučili se, i tady dole s rodinou paní Mrázkové. Toho pejska už slečna s sebou neměla, někomu ho odvedla a vím, že říkali, zítra ráno musíme být už na zámosteckém nádraží, jdeme do transportu.

Bylo to smutné. Maminka plakala, a když jsme o tom později vyprávěli, říkala, že Hullerovi věděli, do čeho jdou. Spíš ta slečna

si asi neuvědomovala, co se děje. Odcházela tak statečně, aspoň mi to připadalo, i když toho pejska tak milovala. Dávám si to v paměti dohromady, kolik těch transportů pro místní Židovské obyvatele bylo, jestli jeli ve stejném jako manželka a dvě děti pana veterináře Kalenského, ale nevím.

Byla to krutá doba, dnes už si ty časy člověk ani nedovede představit.

Pro slovíčko

Do domů po Židech se přistěhovalo několik německých rodin. Tři německé rodiny, co tady bydlely okolo nás, byli slušní lidé. Ale s tou další německou rodinou jsme měli kříž. Muž od té rodiny, když jsme ho viděli u sousedky naposled, přijel zřejmě na dovolenou. Byl v černé uniformě SS. Od té doby se tu neobjevil, a pak se říkalo, že padl na frontě.

Ona byla také Němka, a byla zlá ženská, na Hluboké udala Němcům hodně lidí. Měla syna, chlapce asi o tři roky mladšího než jsem byla já a pak ještě malé dítě. Ten kluk, kdykoliv jsme šly se sestrou na odpolední vyučování do školy, vyšel mezi vrata a zle na nás pokřikoval. Vy „svině český“ a podobné nadávky. A dělal to každý den. Naše Hana, moje sestra, se jednou osmělila, a řekla, že mu jednu vlepí a křikla na něj: Ty parchante, proč nám to pořád říkáš, co jsme ti udělaly? Jenže jeho máma, ta paní Ludačková, šla hned ten den do školy. Hana musela kleknout, a odprosit, že řekla to slovo parchant. Hanka význam toho slova neznala, i paní učitelka se snažila paní vysvětlit, že to tak nemyslela. Ale bohužel to tím neskončilo. Hana doma neřekla, co se stalo a tak tatínek, když přišla obsílka na gestapo, vůbec netušil, proč ho tam zvou.

A tak se čekalo, co bude. Maminka se bála, jestli třeba něco někde neřekl. Taky se dělo, že u sudárny na nádraží stávaly vlaky smrti, transporty vězňů. A dělníci ze sudárny jim tam přes zídku házeli chleba. Ale když to zahlédla německá hlídka, šla vyšetřovat, kdo to házela.

Tatínek dostal předvolání na gestapo do Budějovic, na Lannovku, na odpoledne. Večer nepřišel, pak už byla noc... Maminka se přemáhala, nám nechtěla říct, jak se bála. Ale vrátil se nám. Přišel hodně pozdě v noci. Došel domů různými oklikami po nočních cestách kolem Bavorovic na Hlubokou, na silnici jít nesměl, aby ho hlídka nezastřelila...

A to všechno kvůli jedinému Haninu slovíčku – paní Ludačková si stěžovala zřejmě kde mohla, chtěla nás zlikvidovat. Vyšetřovatel prý měl u ruky revolver a vyhrožoval tatínkovi, že ho také zastřelí a že z jeho dcer budou taky parchanti. No, nezastřelil, nakonec ho pustil domů, ale jak ho vystrčil z kanceláře, stráž co stála u dveří, tatínka shodila ze schodů. Vrátil se tedy potlučený, ale živý. Ta zlá sousedka chtěla, abychom šli do koncentráku všichni...

Už jsme se jí do konce války vyhýbali.

Jenže, jak se pak blížil konec války, viděla, že udělala chybu. Lidi jí nechtěli odpustit. Byla tady do konce války. Po osvobození všechny místní Němce odvezli do sýpky, umístili je tam ve velkém sklepě, kam jim přivezli nábytek. Ty, co měli malé děti, nechali bydlet v jejich domě, ale všem ženám ostříhali vlasy. Protože ale byla tak zlá, lidi si tady na ni počkali a pantoflemi jí nasekali, protože zavinila mnoho neštěstí. Takové to byly příběhy...

Přitom ti ostatní Němci tady byli slušní, s jejich dětmi jsme si hráli. Ale všude se najde člověk, zlý a nenávistný, který přinese neštěstí jiným a pak i sobě. Jak skončila, kam odešla, nevím. Měla ještě sestru, třeba si ji vzala k sobě.

Nejhorší zážitek

Zažili jsme tady leccos. I to střelení vojáků za rybníkem. To byla hrůza.

Vždycky, když šla nějaká zpráva městem, třeba, že přijedou zásobovací německé vozy k Růžku... nebo že už jdou Rusové... my děti jsme tam hned utíkaly... Abychom o nic nepřišly. Byli jsme malí a hloupí.

A tak jsme se letěli dívat co se děje i tady po louce, tam kde končily domy – k rybníku. A za námi někdo křičí: Lehněte, lehněte! Tak jsme

naštěstí lehli do té trávy... Oni na protějším břehu rybníka Rusové zrovna začali střílet zadržené německé vojáky, co přijeli cestou od Týna. Kdyby si nás nějaká kulka našla, protože se střílelo naším směrem... no, měli jsme štěstí, jsme tady.

Pak jsme viděli tu zkázu, a ještě v noci z verandy domu jsme viděli, jak tam ty zastřelené německé vojáky vedle židovského hřbitova snášejí a pohřbívají. Posledního Němce zastřelil ruský voják ještě sedícího na bryčce, přišel k němu, shodil ho dolů, a ruský řekl, ty jsi moji matku a sestru zabil, a vystřelil. To jsme viděli na vlastní oči, a pak už jsme utíkali zděšení pryč.

Být rodiči v téhle době muselo být zvlášť těžké. Kolem jezdily kolony německých vojáků v bryčkách a jiných vozech. A my se báli, nebo spíš dospělí se báli, aby na ně někdo z našich lidí nevykřikoval, nezpůsobil nějaký incident, který by špatně skončil. Buďte všichni zticha, neprovokujte je. A i přijeli k rybníku a házeli do něj patrony, revolvery. A to bylo něco pro kluky. Sotva odjeli, už byli v rybníku a už na dně hledali, a hádali se: Dej to sem, dej to sem, já to našel první. Pro kluky to bylo eldorádo, s nadšením hledali v lesích odhozené zbraně, nože, helmy a jiné věci.

To už jsme věděli, že je konec války, ale bylo to ještě o strach. Tady okolo Růžku zatočili obrněné vozy a my si říkali: Rusové? Kdepak, Němci, a jeli kolem nás a pak kolem Bezdreva, mířili na Vodňany. Potřebovali k hranici, báli se Rusů.

Války... Každá generace něco těžkého zažije, válečné generace to ale měly opravdu těžké.

Nám válka přinesla dvě kapitoly našeho života: židovskou, která ukončila a zničila komunitu Židů na Hluboké, a německou, která Němcům také nic dobrého nepřinesla.

Od války uběhlo 76 let. Dodnes se tu občas zastaví lidé, a mám pocit, že poslední dobou častěji. Přijdou sem, dívají se na synagogu, obcházejí, zajímají se. Když jsem na zahrádce, osloví mě, nebo i zaťukají na okno. Vypytávají se. Bývají to studenti, co píšou diplomovou práci, nebo často zřejmě Židé, někteří přicestují z daleka. Obcházejí to tu ze všech stran. Co vím, to jim povím. Před nedávnem přišli manželé, fotili, nahlíželi dovnitř okny. Chtěli vědět, kudy se dovnitř chodilo a kde byl v původní synagoze umístěn oltář. A zase jindy, když jsem plela na zahrádce, přišla nějaká paní a vyptávala se, to byl přímo výslech. Chtěla se podívat dovnitř, divila se, že se nikde nepůjčuje klíč. Oltář v synagogách musí být umístěn směrem k východu, k městu Jeruzalému, říkala. A že v každé synagoze musí být schody, nad schody že stojí ženy a pod schody muži...

Chodí také lidé s mapkami z Infocentra a chtěli by se podívat dovnitř, ale bohužel je zamčeno.

Vchod do synagogy byl původně z jiné strany, ale to už tak dávno není. Taky to už dlouho není synagoga. Já jsem v církvi československé, a když se pak původní synagoga předala do rukou téhle církvi, chodila jsem tam na mše každou neděli. Ale dnes už se toho v kapli moc neděje...

Paní Hájková prožila v domku u synagogy celý život, nejdřív s rodiči, pak s vlastní rodinou. Má ráda zahrádku, kočku Amálku. Zahrádka je pečlivě opečovaná a plná květin, zeleniny, stromků s ovocem. Bydlí tady 85 let, a to je dlouhá doba.

Mrzí ji, že tahle část města, obyčejná slepá ulička mezi domky a prostor před synagogou, jsou dnes takové neutěšené, nepoklizené, nehezke. Jako by město na tuhle čtvrť zapomnělo. „Je mi z toho smutno,“ říká paní Zdeňka, „protože tu projde hodně lidí, směrem na Ohrada, nebo se poptávají a fotí, hledají tady nějakou minulost a nacházejí zaprášenou současnost.“

STALO SE PŘED STO LETY

Původní synagoga v židovské čtvrti

CÍRKEV ČESKOSLOVENSKÁ HUSITSKÁ V HLUBOKÉ NAD VLTAVOU

Bratři a sestry před 100 lety 28. 9. 1921 sloužil v Hluboké nad Vltavou první Bohoslužbu neplacený farář JUDr. František Brož. Byl to společně s farářem Adolfem Arnoštem ze Lnář duchovní průkopník církve československé husitské. Náboženská obec byla ustanovena až v roce 1928. Po roce 1945 si církev pro svou činnost pronajala židovskou synagogu, kterou v roce 1960 zakoupila. V roce 1979 se náboženská obec rozhodla ukončit svou činnost a připadla pod Čtyři Dvory.

Sdružení církve československé husitské se ustavilo jako součást českobudějovické náboženské obce. První mši konal 28. září 1921 ve dvoraně obecního hostince duchovní správce František Brož, občanským povoláním tajemník okresní správní komise v Hluboké. Hned zpočátku se k husitské víře přihlásilo 140 lidí. Po druhé světové válce získala československá církev na Hluboké vlastní svatostánek: Husův sbor byl upraven z někdejší synagogy. Roku 1946 vztyčili členové církve na jeho střeše malou zvoničku a pořídili do ní zvon jménem „Mistr Jan Hus“ jenž se poprvé rozezněl prvního listopadového dne za zemřelého.

Církev evangelická

V roce 1920 se na Hluboké probudil natolik silný zájem o českobratrskou víru evangelickou, že došlo následujícího roku k vytvoření vlastní kazatelské stanice přidružené k českobudějovickému sboru. Hlásilo se k ní celkem 42 rodin, tedy 75 členů. Jednatel se stal okresní tajemník Jarolím Mařík. Prvou pobožnost odbyval českobratrský farář Hrbata 13. března 1921 v prostorách chlapecké školy.

z knihy Město jménem Hluboká, Daniel Kovář, Pavel Koblasa

Vzpomeňme na všechny bratry a sestry faráře, bratry Našince, Urbana, Pohla, Petříka, Pavlíka, Hořčice, Lafku, Kalenského a bratra Jůzka, na sestry Erbenovou, Štátnou a Trnkovou. Vzpomeňme na všechny generace bratrů a sester, kteří chodili na Bohoslužby do Husova sboru v Hluboké nad Vltavou. Vzpomeňme na naše souvěrce ze židovské obce, kteří se v synagoze modlili před námi. Vzpomeňme na sestru Marii Horkou, která se o sbor i všechny celá léta starala...

děkujeme za informace paní Ludmile Dominové

EXKURZE DO PRAHY

Díky sponzorskému daru akciové společnosti ČEPS se vybraní žáci SOŠE, COP Hluboká nad Vltavou zúčastnili ve dnech 7. a 8. září 2021 exkurze do Prahy.

Vyjeli jsme v 7 hodin ráno a po 10. hodině jsme byli v Praze, kde jsme nejprve navštívili Národní technické muzeum. Zde jsme si prohlédli jednotlivé expozice, z nichž asi nejvíce zaujala expozice hornictví, která prezentuje technický a historický vývoj oboru hutnictví a jeho vazbu na život společnosti. Zajímavá byla pro žáky také například expozice Televizní studio, kde je prezentována funkční televizní technika a vybavení, které v letech 1997 až 2011 sloužily při každodenním vysílání na Kavčích horách. Z Národního technického muzea jsme přešli na Strahov. Tady jsme si vystoupali všech 299 schodů Petřínské rozhledny,

kteří je se svou výškou 58,7 metrů jednou z nejznámějších dominant Prahy. Počasí nám přálo, takže jsme měli krásný výhled na celou Prahu. U Petřínské rozhledny se nachází další hojně navštěvovaná atrakce Zrcadlové bludiště. Tam jsme se všichni dobře pobavili pohledem do různých vyduťtých a pokroucených zrcadel, která nám komicky měnila postavy.

Asi ve 4 hodiny jsme autobusem přešli do hotelu Olšanka, kde jsme se ubytovali, odpočinuli a převlekli, protože večer nás čekalo divadelní představení Kytice v Národním divadle. Jedná se o jevištní adaptaci české klasiky. Osm ze třinácti básní Kytice úspěšně převedlo na jeviště Národního divadla tvůrčí duo SKUTR, tedy Martin Kukučka a Lukáš Trpišovský. Úspěch představení podporovaly i výborné herecké výkony známých herců jako Františka Němce, Jany Preissové a dalších. Protože jsme přijeli včas před představením, měli žáci možnost prohlédnout si i interiér Národního divadla.

Druhý den ráno jsme vyrazili z Prahy do Štětovic, kde jsme měli domluvenou exkurzi v elektrárně. Vodní elektrárna Štětovice byla vybudována jako druhý článek vltavské kaskády na konci druhé světové války. V letech 1941 – 1947 byla postavena přečerpávací elektrárna Štětovice II, která byla v polovině 90. let modernizována a přestavěna. Nádrž vodního díla Štětovice o délce 7,3 km končí pod elektrárnou Slapy. Slouží především k vyrovnávání kolísavého odtoku ze špičkové elektrárny Slapy. Spolu s nádrží ve Vraném vyrovnává odtok z celé vltavské kaskády. Elektrárna je vybavena dvojicí soustrojí s kaplanovými turbínami s výkonem 2x11,25 MW. Provoz štětovické elektrárny je řízen přímo z centrálního dispečinku vltavské kaskády.

Celá dvoudenní exkurze se vydařila, žáci si rozšířili své odborné vědomosti a odnesli si i kulturní zážitky. Společnosti ČEPS za to patří veliké poděkování.

Alena Novotná, SOŠE, COP Hluboká nad Vltavou

JAK SE VYUČUJE NA BAŠTĚ?

Dětská skupina školáků má za sebou první měsíc v nově zrekonstruovaných prostorách Bezdrevské Bašty. Již po pár minutách pozorování je zřejmé, že těmto dětem ve škole nic nechybí. To krásné místo v přírodě s magickým výhledem na jeden z největších českých rybníků by jim mohl závidět i ne jeden vrcholný manažer z metropole. Místo přitom vůbec nepůsobí nijak okázale. Vnitřní prostor i zahrada jsou uzpůsobeny tak, aby se tam žáci cítili jako doma. Nahlédněte s námi do výuky – představíme vám pedagogický tým spolku Hluboká v pohybu a styl výuky, který si děti zamilovaly.

Jak probíhá výuka češtiny a cizích jazyků prozradila specialistka Radka Zdichová.

Čteme nejen v lavicích, ale i v leže.

Český jazyk vyučujeme každý den v dvouhodinových blocích a podle potřeby v rámci celého bloku střídáme psaní a čtení tak, aby se žáci stále soustředili a učení je bavilo. Oblíbené je také střídání sedu a ležení a k tomu neustále využíváme naši učebnu a „tělocvičnu“, které nám na sebe navazují. Změna je příjemně osvěží a podvědomě i znamená přechod k další činnosti.

Psaním k zodpovědnosti a pečlivosti.

Od první třídy dbáme při nácviu psaní na správný úchop tužky, který dětem i v dospělosti bude usnadňovat psaní, neméně důležitá je i neustálá kontrola sklonu písma. Žáci jsou také od prvního okamžiku vedeni nejenom k samostatnosti, ale i k zodpovědnosti a pečlivosti. Nejedná se o pečlivost ve smyslu krasopisného písma, v tomto je každé dítě od počátku jedinečné, ale spíše o dotahování zadaných úkolů do konce a neusnadňování si práce na úkor výsledku. Později pak na samostatnou kontrolu psaného textu, aby děti nezapomínaly čárky, háčky, tečky, s čímž pak většina z nich, pokud se této kontrole sebe sama nenaučí už na začátku, „bojují“ s tímto nedostatkem, který jim pak následně komplikuje i přijímací zkoušky, ještě na druhém stupni. Od začátku procvičujeme nejenom čtení, ale i správnou výslovnost, harmonii věty a pochození textu a následné vyprávění.

Boříme stereotypy a obecně zažité zlovyky.

Jakmile děti umí psát, začínáme s krátkými slohovými útvary, aby se pro ně v pozdějším věku nestaly strašáky. Vyučujeme tak, abychom děti nezatížili předsudky ohledně některých předmětů, které si dospělí často během své školní docházky osvojili. Většinou se jedná právě o nechuť psát sloh, pravidelně číst, strach z grama-

tických pravidel. Jsme si těchto „nebezpečí“ vědomi, a proto se snažíme děti nadchnout a postupně jim nenásilnou formou předávat i nadstandardní vědomosti, které nejsou součástí daných osnov. Děti v mladším školním věku naopak rády přijímají více, než je jim nabízeno a toho se snažíme využít. Říká se, že jsou jako „houbičky“, všechno „nasají“.

Cizí jazyky zábavně a intenzivně: angličtinu vyučujeme každý den, němčinu dvakrát týdně.

Oba jazyky učíme kontaktně, od začátku je nutné, aby žáci začali používat v rámci logicky navazujících konverzací celé věty. Jako příklad mohu uvést, že je běžné, že dítě se naučí poděkovat, ale už ho nikdo neučí logickou reakci na „děkuji“, což je „není zač“, děti se naučí barvy, názvy zvířat, osob v rodině, ale nedokáží s nimi složit jedinou větu. Dokáží zazpívat písničku, přefíkat naučenou básničku, ale o jejich obsahu nemají ani ponětí. Děti cizí jazyk musí bavit, musí jej vnímat jako výzvu a nesmí mít obavy z toho, že snad udělají chybu, a tak budou raději mlčet.

Výuka jazyků probíhá v souladu s Nepustilovou metotou – jednou z nejefektivnějších metod výuky vůbec.

Stejně jako dbáme na neustálé „mluvení“, tak i dbáme na nácviu bezchybné výslovnosti. Pouhým pasivním poslechem a později pasivním doplňováním vynechaných částí v textu si děti cizí jazyk nikdy osvojit nemohou. A protože se jazyk snažíme využívat jak to jen jde, tak jeden den v týdnu máme Cooking in English a děti se rády učí nejenom nová slovíčka a věty, ale i klasické recepty světových kuchyní a i nové chutě a v neposlední řadě i názvy států.

Budeme cestovat za zkušeností a poznáním.

Jednou měsíčně nás čeká výlet za odměnou a určitě se vydáme za hranice pozdravit německy naše sousedy a někdo zavítá i k nám, aby se s námi pozdravil anglicky. Hlavním cílem našeho prvního stupně vzdělávání je totiž neustále poznávání, odbourávání strachu z neznáma a boření všech předsudků, co se nám připlou do cesty. A v neposlední řadě i překonání sebe sama. Prostě aby naši žáci byli jednou učenější svého mistra.

Petra Petrliková o tom, jak vyučuje hudební a dramatickou výchovu.

I v hudbě klademe důraz na individualitu.

Hudební a dramatická výchova probíhá jedenkrát týdně, v celkovém čase 90 minut. Žákům se snažíme umožnit aktivní a tvořivý styk s hudbou. Rozvíjet jejich hudební schopnosti a podněcovat jejich aktivitu. Velký důraz je kladen na jednotlivce, který se stává aktivním recipientem, ale hlavně interpretem hudby, prostřednictvím zpěvu, hry na tělo či hrou na jednoduché hudební nástroje (např. Orfův instrumentář). V integrativním pojetí výuky žák uplatňuje svůj tvořivý přístup. Vždy napřed postupujeme od vlastního hudebního zážitku k získaným vědomostem.

Všestranností vedeme k poznání sama sebe.

Díky spojení hudební výchovy s dramatickou si mohou žáci zkusit náročné hudební aktivity, ve kterých zaujímají odlišné role – jsou zpěváky, instrumentalisty, choreografy, skladateli, improvizátory apod., i když zatím jen v elementární formě. Tak dochází k poznávání sebe sama a svého

místa v kolektivním tvoření. Děti si osvojí základní hlasové hygieny – dechová a hlasová cvičení, obličejová gymnastika. Vokální činnost – zpěv a práce s písní má u dětí mladšího školního věku dominantní postavení. Právě propojení hudby a zároveň pohybu je přirozeným projevem dětí mladšího školního věku. Pohyb do rytmu je u nás spojen s deklamací textů (krátké básně a říkanky) a ty jsou propojeny s rytmičností (metrum, těžká a lehká doba, rytmus, tempo). Vedle plně vybavené učebny máme přímý vstup do vlastní tělocvičny, která nám umožňuje tuto aktivitu naplno rozvíjet.

Zprostředkováváme zážitky, ne informace.

Hudební a dramatická výchova pro děti mladšího školního věku nemá jako prioritu osvojení co největšího množství pojmů a dat. Naopak, veškerá data a informace jsou vybírány s ohledem na jejich využití v praktické činnosti dětí mladšího školního věku. Naši mantrou je tento výrok: „Celý hudebně výchovný proces musí vycházet z hudby a směřovat zpět k hudbě“ (Linhart, 1981) Josef Linhart, Základy obecné psychologie. Praha: SPN, 1981.

Jana Jiřová je odborníkem na „malotřídky“, vyučuje matematiku a přírodní vědy.

Podporujeme samostatnost a radost z objevování poznatků dle dvou osvědčených metod.

Výuka matematiky a prvouky vychází ze školního vzdělávacího programu ZŠ Hluboká nad Vltavou Škola pro život. Rozvíjíme podstatu otevřené školy s přátelským prostředím nejen pro žáky, ale i rodiče. Pro žáky 1. třídy využíváme sadu pracovních sešitů Matýskova matematika od nakladatelství Nová škola. Žáci druhé třídy jsou vzděláváni metodou profesora Hejného, jejímž cílem je rozvoj žáka na základě předchozích a každodenních zkušeností. Podstatou metody je, aby žák objevoval matematiku samostatně, s radostí a s přidaným „wow“ efektem. Škola Bašta nám zároveň umožňuje využívat velkorysé venkovní prostory a zahradu, a to nejen při výuce matematiky a prvouky.

Markéta Vejvodová vyučuje výtvarnou výchovu.

V samotných dílech dětí nehledáme dokonalost, ale radost z tvorby jako takové.

Výtvarná výchova probíhá jednou týdně v bloku 120 minut. Žáci se nacházejí v období popisného realismu, v období, kdy je potřeba plně akceptovat originalitu každého výtvarného projevu a podpořit jejich výtvarné zkoumání a jemně vše spojit s novými zkušenostmi.

Klíčové je vyjádření vlastních pocitů dítěte, po-

chopení prostoru kolem nás a základní pochopení dané výtvarné techniky.

Každý žák individuálně vnímá a následně zprostředkovává zobrazování reality a objektů, společně si ukážeme, jak lze rozvinout tyto nové zkušenosti ve dvojrozměrném zobrazení pomocí základních technik malby (tempera, vodové barvy, akryl, tuš), kresby (tužka, suché pastely, křída, voskovky, giconda), grafiky (tisk) a kombinovaných forem zobrazení (koláž, muchláž). Předlohou pro samotné práce nám je svět kolem nás, krásné změny ročního období, které jsou nám přímo na dosah (rybník Bezdrev, les, louka, květiny, stromy, domy...) v prostředí ve kterém se nacházíme. Land artová tvorba se přímo nabízí a my ji využijeme v plném rozsahu. Spojením samotné tvorby v přírodě si žáci jednoduše spojí základní poznatky o barvách, barevných tónech a barevných proměnách, mohou zapojit nejen vizuální smysl, ale i haptický a tím dojdí k dalším možnostem zobrazování světa kolem nás a vlastních pocitů v jejich vlastní výtvarné tvorbě.

S žáky nepoužíváme menší rozměr papíru, než je formát A3.

Tím mají žáci dostatek prostoru pro vyjádření svých pocitů z tvorby a vyzkoušet si jakoukoliv techniku v plném rozsahu a podporujeme tím uvolnění paže, které se žákům promítá následně do psaní.

Chybět nebudou ani různá zpestření.

Součástí naší výuky bude návštěva blízké Alšovy jihočeské galerie a seznámení se se základními díly několika malířů, sochařů i grafiků.

foto: Karla Fotograf Peldová, archiv spolku; úprava textů, autor článků: Aleš Dokulil

DĚTI, UŽIJTE SI S NÁMI DALŠÍ TEMATICKOU NOC

Na poslední říjnový víkend pro děti připravujeme již třetí tematickou noc tohoto školního roku. V pátek 29. října 2021 se Bezdrevská Bašta promění v místo strážidelné halloweenské zábavy. S dětmi si umícháme lektvary, naučíme se zaklínadla a kdo bude chtít, může si vytvořit i nějakou děsivou dekoraci na památku.

Rezervace na telefonu: 777 147 740.

Podrobnosti: www.hlubokavpohybu.cz

BATOLATA V POHYBU PŘIVÍTAJÍ NOVOU POSILU

Oblíbené Montessori jesle na adrese Pražská 676 mají posilu. O děti ve věku již od jednoho roku se nově stará další chůva. Montessori jesle jsou vhodné jsou pro smyslové poznání dětí ve specializovaném prostředí i pro rozvoj komunikace a socializace. Jesle jsou otevřené v pracovní dny od 8.00 do 12.30 hodin. Každodenní docházka není nezbytná, jesle lze navštěvovat i nepravidelně nebo ve vybraných pracovních dnech.

OD ZÁŘÍ POMÁHÁME DĚTEM S LOGOPEDICKÝMI OBTÍŽEMI

Pokud vaše dítě nemluví včas a správně, je vhodné vyhledat pomoc v raném stádiu. Montessori školka Děti v pohybu ve spolupráci se specialistkou Mgr. Monikou Molhancovou připravila pravidelné konzultace. Terapie probíhá zábavnou a hravou formou, a to vždy v úterý a ve čtvrtek. Cílem je i poskytování podpory rodičům ve správném řečovém vývoji jejich dětí.

Rezervace na telefonu: 777 147 740.

ZAČAL PODZIM, PŘIJĎTE POSÍLIT IMUNITU NA SPORTOVNÍ LEKCE

Rozvrh sportovních lekcí pro děti i dospělé je letos skutečně nabitý. Navštívit můžete oblíbený pump, kruhové tréninky, jumping, nebo jógu, nově i s instruktorkou Míšou Cahákovou. Děti si kromě pravidelných lekcí karate, atletiky a gymnastiky mohou nezávisle vyzkoušet jumping. Na své si přijdou i ti nejmenší – nový program Batolata v pohybu je přizpůsoben dětem již od dvou let.

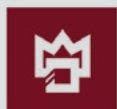
Rezervace na telefonu: 777 147 740.

Rozvrh: www.hlubokavpohybu.cz/sport

ZOO HLUBOKÁ

30. října – Strašidelná ZOO – na děti čekají strašidla s jejich dobrodružnými úkoly
4. listopadu – Čerti v ZOO.

GALERIE KNÍŽECÍ DVŮR

20 LET S VÁMI (2001-2021)

Probíhající výstava

11. září – 14. října Šárka ZIKOVÁ – ILUSTRACE, RECYKLACE A JINÉ ROZTODIVNÉ VARIACE

DNY OTEVŘENÝCH ATELIÉRŮ

SE USKUTEČNÍ 8.–10. ŘÍJNA 2021

Pouze jednou za rok máte možnost navštívit v polovině října některý z vybraných ateliérů a osobně se tak potkat s umělci, kteří žijí a tvoří v jižních Čechách. Poznejte práci výtvarníků, řemeslníků, designérů či architektů. Užijte si bohatý doprovodný program, workshopy a komentované prohlídky. Navštivte DesignMarket – setkání s tvůrci a autory, kteří pravidelně v unikátních prostorách Tiskárny Karmášek představují originální šperky, oblečení, módní doplňky a další umělecké práce.

PROGRAM:

- v pátek 8. října od 10:00 do 15:30 diskuzní fórum: Je kreativita umění? Galerijní síň Tiskárny Karmášek, České Budějovice, v případě zájmu rezervace nutná zarybnicka@kraj-jihocesky.cz)
- v pátek 8. října od 18:00 slavnostní zahájení DOA2021 a vernisáž výstavy

fotografií Nika Brunová: Tiché světlo. Galerijní síň Tiskárny Karmášek, České Budějovice / výstava potrvá do 30. listopadu a bude přístupná ve všední dny od 9:00 do 16:00 a o víkendu po telefonické domluvě: 777 698 822

- v sobotu a neděli 9. – 10. října máte možnost navštívit otevřené ateliéry po celém Jihočeském kraji, jejich seznam naleznete www.dnyotevrenychatelieru.cz
- v neděli 10. října od 13:00 do 18:00 DesignMarket + doprovodný program (Tiskárna Karmášek, České Budějovice)

NEZAPOMEŇTE na náš DOA2021 časopis! Vyzvednout si ho můžete od druhé poloviny září za mnoha jihočeských infocentrech, případně si již aktuální číslo na www.dnyotevrenychatelieru.cz

Zveme vás – jen namátkou do těch otevřených poblíž nás...

ŠÁRKA RUBICKOVÁ - ATELIÉR FANTAZIE

v sobotu od 9:00 do 18:00

v neděli od 9:00 do 16:00

kontakt: Třeboňská 225, Hluboká, tel.: 777 267 313, e-mail: sarka.rubickova@email.cz

JE KREATIVITA UMĚNÍ?

ALŠOVA JIHOČESKÁ GALERIE

v sobotu od 14:00 Zámecká jízdnárna (workshop)

v neděli od 14:00 Wortnerův dům (komentovaná prohlídka + workshop)

HRDĚJOVICKÁ KERAMIKA

v sobotu od 9:00 do 16:00

kontakt: Luční 80, Hrdějovice, Zdeněk Malena, tel.: 702 161 881, e-mail: info@hrdejovickakeramika.cz

www.hrdejovickakeramika.cz

řemeslné dílny | výroba tradiční jihočeské keramiky |

Historie výroby Hrdějovické keramiky sahá až do roku 1901, kdy Josef Štěpánek koupil od místního sedláka již zaběhnutou hrnčírnu. Hrdějovická keramika se rychle stala velmi oblíbenou a žádanou. Proto byl už v roce 1910 otevřen v Českých Budějovicích první samoobslužný obchod s hrdějovickým zbožím, které bylo z jižních Čech úspěšně exportováno i do zahraničí. Během 2. světové války se výroba soustředila především na válečné užitkové zboží. Z důvodu uzavření bechyňské keramické školy našel v Hrdějovicích na čas azyl i věhlasný výtvarník Bohumil Dobiáš starší, z jehož návrhů čerpala produkce keramiky i v pozdějších 50. letech. V době před znárodněním používala hrnčírna bratří Štěpánků nejlepší strojové vybavení a moderní technologické postupy, čímž oprávněně patřila mezi evropskou špičku. Mezi největší úspěchy té doby můžeme zařadit zakázku velkých malovaných váz pro britskou královskou rodinu, které jsou dodnes ozdobou Buckinghamského paláce. Po roce 1949 zastavily mnohé hrnčírny v jižních Čechách svou činnost. 1. února 1950 vstoupili Josef a Karel Štěpánkové do Družstva keramiků v Bechyni a výrob a pokračovala pod značkou výrobního družstva Jihotvar až do roku 1999. Od roku 1962, kdy se v Praze konala Světová výstava keramiky, zájem o keramiku rychle narůstal a pod rukama předních českých výtvarníků zde vznikala díla s vysokou uměleckou hodnotou. První odbytové problémy způsobil keramickému průmyslu až koncem 80. let import levného zboží z Asie. V roce 1999 koupila továrnu brněnská firma Mercaton Co., která po 14 letech činnosti zkrachovala. Zchátralý areál odkoupila následně obec. Provoz se podařilo znovu oživit až v roce 2016 novému majiteli Zdeňkovi Malenovi.

Zajímavou designovou novinkou současné produkce je spolupráce s francouzským designérem Baptistem Vandaelem, která je k prodeji pouze v Hrdějovicích, Praze a Paříži.

JIHOČESKÉ DIVADLO – ATELIÉR 3D

v sobotu od 15:00 do 18:00

kontakt: Jirsíkova 422/3, 370 01 České Budějovice (vchod od DK Slávie), BcA. Vendula Kecová, tel.: 728 027 371, e-mail: vendula.kecova@jihoceskedivadlo.cz

www.jihoceskedivadlo.cz/atelier3d

atelier | kreativní a edukační centrum | workshop: Tři hodiny s dinosaury! | loutka raptora v životní velikosti | možnost vyzkoušet kostýmní skvosty z dílny výtvarnice Jitky Nejedlé | róby, ale i opičí masky a další z inscenace Ztracený svět |

Chcete zažít, jak vzniká divadelní kostým? Přijďte do Ateliéru 3D Jihočeského divadla popustit uzdu fantazii a zkusit si vytvořit své vlastní divadelní postavy za asistence profesionálů. Atelier 3D je lektorské a edukační centrum Jihočeského divadla, které připravuje programy pro širokou i odbornou veřejnost. Představuje divadelní a dramatickou tvorbu „od kuchyně“, podporuje a realizuje komunitní aktivity a realizuje spolupráci napříč organizacemi, institucemi i jednotlivci v lokalitě.

JIŘÍ FRANTÁL

v sobotu od 10:00 do 17:00

Jáchymovská 328, Zliv, tel.: 723 174 711, e-mail: jfrantal@seznam.cz, www.jfrantalfoto.cz

atelier | fotografie |

VODA, MOŘE, ANTONÍN KRATOCHVÍL

Film Můj otec Antonín Kratochvíl

Napínavý životní příběh světově uznávaného českého fotografa Antonína Kratochvíla, zakládajícího člena legendární fotografické agentury Sedm (VII Photo Agency). Pátrání po jeho minulosti ukazuje dramatické momenty 20. století i ryzí současnosti. V dětství byl Antonín s rodiči odsunut do pracovního tábora, v osmnácti emigroval z Československa bez svého ještě nenarozeného syna Michaela, který se do svých 19 let za železnou oponou domníval, že otec nežije. Avšak otec byl živý, živel a mezinárodní celebrita. Antonín po dlouhé cestě přes rakouský uprchlický tábor, švédský kriminál, francouzskou Cizineckou legii či prestižní studia v Amsterdamu dosáhl ohromného úspěchu v Americe. Sláva ho však brzy omrzela a začal zblízka dokumentovat kruté válečné konflikty. Přestože se potkal se synem až v jeho dospělosti, Michael se také stal fotografem, společně fotili nejen

v Černobylu. Česká republika vrátila Antonínovi občanství v roce 2000.

Nebývale otevřený dokument, film s názvem Můj otec Antonín Kratochvíl, představí nejen neuvěřitelnou společnou podobu otce a syna, kteří se poznali až po dvaceti letech. Zpověď, vlastně pomník fotografovi Kratochvílovi. Pilířem dokumentu je jeho vztah k prvnímu synovi, který s ním probírá celý život, což zároveň působí jako jakási katarze a pochopení rodinných vztahů z retrospektivního úhlu.

Netřeba dodávat, že film skutečně stojí za shlédnutí.

Antonín Kratochvíl, pokřtěn Antonín Bedřich Kratochvíl, se narodil v Lovosicích. Je český portrétní a reportážní fotograf, žil v USA, nyní opět v Česku. V roce 1999 ho časopis American Photo zařadil mezi sto nejvýznamnějších osobností světové fotografie.

Je třeba podotknout, že kvalita festivalu Voda, moře oceány, přináší na Hlubokou každé září svěží vánek světovosti.

Těch hostů, co stáli za hodně velkou pozornost, bylo víc. Přijel například světový fotograf Antonín Kratochvíl. Ano, ten fotograf, který „práská“ černobílé fotky od boku a jsou dechberoucí...

Po shlédnutí dokumentu Můj otec Antonín Kratochvíl, promítl a komentoval své nejslavnější fotografie. Je třeba říct, že s vtipem a osobitým charismatem. Film vyrazil dech těm, kdo ho ještě neviděli, a společně strávený čas s dotazy a originálními odpověďmi geniálního fotografa potěšil všechny v sále.

Exkluzivní odpověď pro Hlubocký zpravodaj:

Kdybyste měl nafotit titulní stranu Hlubockého zpravodaje, co byste na ni dal? Byl by tam zámek a stála by před ním nějaká osobnost? Která by to byla?

Byl jsem na hlubockém zámku na výletě jako malej kluk, moc se mi líbil, měli tam takové ty klouzací papuče. Co bych dal na titulku? Já bych tam dal zámecké schody. Mám rád třetí dimenzi, ubíhající linie, nekonečno, takový ten pocit ztracení v dále... Stačilo by to bez osobnosti?

Na další otázky odpovídal stejně bezprostředně. Kde jste měl největší strach?

Na Haiti, když jsme se dostali mezi rozvášněné „gangsters“ a poblíž nebyli žádní vojáci ani policajti. Chtěli nás zabít, mě dali pistoli k hlavě a řvali „zabijeme bílýho“. Trochu jsem se orosil,

ale dobře to dopadlo. Naštěstí příběh nějaký další gangster, začal střilet na tuhle bandu, rozběhli se za ním a já měl čas zmizet. Bylo to párkrát o hubu a mohl jsem mnohokrát skončit. Ale nějak to vždycky skončilo šťastně. Moje žena mi často říkala, Tondo, ten tvůj anděl strážný musí být taaak unavený...

Kde jste poznal svoji čtvrtou ženu?

Bylo to na mojí první výstavě v Česku po letech emigrace a života v Americe. Mého prvního syna jsem tenkrát vzal s sebou a prosil ho, aby pozval také nějaké přátele, že tady nikoho neznám, abych se na vernisáži necítil sám. A on to udělal a pozval – aniž to tehdy mohl tušit – moji čtvrtou ženu. Viděl jsem ji poprvé, držel ji za ruku a už jsem ji nepustil, a odháněl

dalšího mužského, co se vtíral. Vhodně jsme ho pomluvili, že má holku v Itálii, takže neměl šanci a vyhrál jsem já. Tak to dělají chlapi.

A pak sis ji odvezl domů, když jsi jí tu ruku už nepustil? ptal se Steve Lichtag.

Já musel zpátky do Ameriky, to ode mně nebylo hezký, ale pak jsem jí poslal ticket, aby přiletěla na návštěvu. Přiletěla a tu zpáteční letenku už jsme nechali propadnout...

**Celková návštěvnost festivalu letos byla
5 600 diváků.**

Největší zájem byl o přednášku pana Miroslava Bárty a o streamované přednášky pro střední školy, které sledovalo 90 středních škol po celé ČR.

DEFINICE FOTOGRAFA

Retrospektivní výstava českého fotografa Antonína Kratochvíla představila průřez vysoce expresivní, sugestivní fotografickou tvorbou jednoho z nejvýraznějších a nejvýznamnějších světových fotografů sociálního dokumentu a fotožurnalistu o povaze současné lidské společnosti. Působí na emoce, zneklidňuje, transformuje s rafinovanými účinky a přesně dává cílenou rezonanci labyrintu podob lidskosti i její odvrácené tváře.

Fotografie Antonína Kratochvíla akcentují obrazy strádání, zoufalství, odcizení, bolesti, smutku a bídy, stejně tak arogance moci a její důsledky v různých končinách světa. Zpřítomňují historická svědectví zmítajících se novodobých celosvětových sociálních a civilizačních problémů i válečných konfliktů (Afghánistán, Bosna, Filipíny, Haiti, Irák, Rwanda, Zaire). Zachycují tragičnost humanitárních a přírodních katastrof či vyhořelé sociální problémy lidské společnosti jako takové (viz epidemie, mizející kultury, devastace krajiny či kriminalita drogových dealerů nebo vzhled do života současné zlaté mládeže v Moskvě apod.).

Originální, osobitý rukopis otiskuje Antonín Kratochvíl taktéž do portrétů celebrit showbusinessu i lidí zcela neznámých, anonymních, představujících jako celek jistou alegorii, která má pro Antonína Kratochvíla specifický význam. Propojením známých osobností jako jsou například Bill Gates, Willem Dafoe, Keith Richards, Patricia Arquette, Priscilla Presley, David Bowie, Milan Hlavsa, Pavel Landovský, Jean Reno, Bob Dylan, Billy Bob Thornton, Vittorio Storaro, Kyle MacLachlan, Judith Godreche, Amanda Lear či Debbie Harry spolu s neznámými tvářemi lidí z rozmanitých prostředí, protnutých různorodými životními

můj otec

antonín kratochvíl

dokumentární film andrey sedláčkové

scénář a režie andrea sedláčková kamera jan baset střih daniel němec zvuk daniel němec hudba quentin sirjac
kreativní producentka či věra krincvajová dramaturgie ivana pauerová miloševićová výkonná producentka martina knoblochová producent martin hůlavec

v kinech a online od 4. 6. 2020

PERE FILM, LOVO, GALLERY, 4PRESS, 400ASA, KULT, B. Radostná, LINE & ZONE, TOTAL FILM, flower, X

peripetemií a zkušenostmi, zrcadlí v souhrnu stav lidské duše v dnešním světě. Tyto fotografie neoslavují konkrétní osoby, hrdiny či celebrity. Antonín Kratochvíl relativizuje krásu a vztahy, aby hledal a nacházel adekvátní vizuální formu pro hlubokou výpověď vnímání člověka jako podstaty bytí, jeho osobního i společenského prostoru a jeho smysluplného životního naplnění. Antonín Kratochvíl (*1947, Lovosice, Československo) je český fotožurnalista světového formátu. Po pěti letech exilového protloutání po Evropě (1967–1972), včetně celoživotní lekce z utečeneckého tábora, vězení a francouzských legií, zlidštěné vysněným studiem umění a fotografie na Gerrit Rietveld Art Academy v Amsterdamu, odjel v roce 1972 do Spojených států, aby se posléze coby fotožurnalista a válečný dokumentarista katapultoval do nejvyšších pater světového fotožurnalistu. Zásadní pro jeho fotografickou kariéru bylo

vlastní vydání knihy Broken Dream: Twenty Years of War in Eastern Europe (Rozbitý sen: 20 let války ve východní Evropě, 1991). Jeho fotografie pronikly na stránky prestižních světových časopisů jako např. Rolling Stone, New York Time Magazine, Newsweek, Mother Jones, Smithsonian, Condé Nast Travel, Geo, Playboy, Penthouse, Vogue. Je držitelem řady prestižních světových ocenění za přínos fotožurnalistu: Dorothy Lange Prize, Ernst Haas Award, Golden Light Award, Golden Medal for Photography – Society of Publishing Designers New York, Gold ARC Award for Best Annual Report, Lucie Award nebo World Press Photo. Domácího, českého uznání se Antonínovi Kratochvílovi dostalo oceněním Osobnost české fotografie za rok 2014.

Text z výstavy Antonína Kratochvíla: Fotoeseje

12. 6. 2020 – 24. 1. 2021

Kurátorka: Pavlína Vogelová

RYBÁŘSKÉ SLAVNOSTI

28. ŘÍJNA 2021 HRÁZ RYBNÍKA BEZDREV

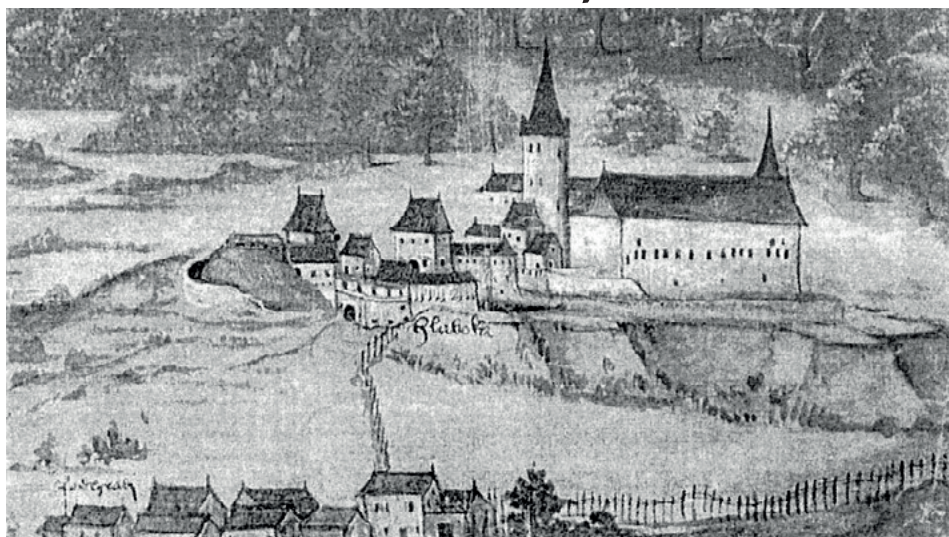
www.hluboka.cz | www.cvc-poskolak.cz

Rybářství Hluboká cz. s.r.o.
smluvní dodavatel Pražského hradu

TO BYLO ZA ONOHO ČASU, KDYŽ...

erb Ungnádovců ze Suneku

Tak začínají pověsti z dávných dob. My ale máme výhodu, milí čtenáři, že můžeme zamířit do historicky reálné poloviny 16. století, do naší Hluboké. Bohužel, už se nedozvíme, zda šlechtična Bohunka, dědička Hluboké z majetku jejího otce Vojtěcha z Pernštejna, někdy dříve zámek navštívila. Jistě se ale ráda, spolu s manželem, svobodným pánem Ungnádem ze Suneku, roku 1534 ujala panství a osídlili zámek.

Hospodářství bylo bohaté a dobře perněstějanskými úředníky spravované. Fungovala výnosná rybníční soustava, několik hospodářských dvorů, pivovar a okolní bohaté vsi na Blatech.

Pan Ungnád, Rakušan „znalý světa“ měl v plánu vylepšení majetku. Pokračoval v zakládání dalších rybníků, část lesů na břehu Vltavy začlenil do obory (Staré). Můžeme si pana Ondřeje představit,

jak z koně shlíží na krásné pastviny mírného svahu nad Munickým rybníkem. „Zde bude stát nový dvůr!“ rozhodl. Pilné ruce robotníků, podle plánu stavitele, skutečně postavily hospodářské kamenné budovy dvora, nazvaného Vondrov.

(Až v roce 1895 Adolf Josef ze Schwarzenberku stará stavení zrušil a o kus výše postavil nový, moderní hospodářský dvůr se stejným názvem.)

Ungnád si všiml i splavnosti Vltavy, vřdyt z mýta proplovajících lodí a vorů měl pěkný zisk. V úseku Vltavy do Purkarce nechal rozbít nebezpečné kameny, zlepšoval říční jezy a propustě. Od Vltavského jezu v Podskalí dal vykopat vodní náhon k nově vystavěnému mlýnu, pile a železnému hamru. (Odtud název části Hluboké – Hamry.)

Pan Ungnád měl hospodářskou představivost – neužitečný jihovýchodní holý svah pod zámek využil k zřízení vinice. Podle záznamů prý dávala 300 sudů vína ročně!

Jeho manželce, paní Bohunce asi nechutnala studniční voda v zámku. Jistě „inspirovala“ svého

Ondřeje, aby věc napravil. Stalo se – povolany zkušený vodní „roumistr“ sestrojil důmyslné zařízení, které vodu vytlačilo potrubím na kopec do nádrže. (Zmodernizované zařízení, jako historická technická památka, pracuje dodnes.)

Po úmrtí manželky se pan Ungnád oženil s Annou rozenou Hoffmanovou ze Střechova. Hospodářská aktivita hlubockého pána začala slábnout. Snad se u něho projevila pýcha renezančního šlechtice z královského hradu Hluboká. Pro kavalírské zábavy v družině okolních pánů, jemu podobných, zanedbával hlubocké hospodářství, ukázaly se i četné dluhy.

V nedlouhé době potom, roku 1577, pan Ungnád zemřel.

Jeho vdova, paní Anna, se musela energicky vypořádávat se záchranou panství před věřiteli. Například její synové Adam a David, se snažili dodávkou dřeva do rudolfovských a adamovských dolů získat podíl na tamním vykutaném stříbře. Slavná doba Ungnádů na Hluboké pohasínala. Přes rozprodej okolních statků, neměla paní Anna naději majetek udržet.

Královská komora krále Ferdinanda I. roku 1561 hlubocké panství od Ungnádů vykoupila ze zástavy, aby v následujícím roce 1562 celý hlubocký majetek prodala do dědičného držení panu Jáchymovi z Hradce, za vysokou částku 115 tisíc kop grošů! Je vidět, že hodnota panství měla dobrý základ vytvořený Pernštejnem a Ungnádem.

Epilog: Přes nedobré konce vlády pana Ondřeje Ungnáda na Hluboké, zůstaly po něm nejen zajímavé historické paměti, ale i řada trvalých hodnot.

Poznámka: v článku byly použity údaje z knihy Město jménem Hluboká. Autoři: Daniel Kovář, Pavel Koblasa, 1997

František Kvapil

LESNICKÝ DEN

Zámek Ohrada připravil v rámci Lesnického dne na sobotu 9. října 2021 od 9 do 17 hodin, program pro celou rodinu, v němž se dozvíte mnohé z práce lesníků.

Návštěvníci si mohou prohlédnout expozice muzea i výstavu fotografií Heleny Görnerové, která fotografuje práci koní a kočích v lese, od 11:00 doplněna besedou s projekcí fotografií. Před zámkem se mohou návštěvníci seznámit s ukázkami práce koní.

Program Lesnického dne obohatí DŘEVORUBECKÁ SHOW STIHL Timbersports® za účasti vicemistra světa Martina Komárka, který předvede exhibiční vystoupení, kdy ukáže divákům disciplíny jako je sekání ve výšce Springboard nebo disciplína Hot Saw - řezání s pilou o výkonu 70 koní. V rámci programu má připravena dvě vystoupení a to od 12:00 a od 14:00 hodin.

Kurátor sbírek pan Mgr. Rudolf Šimek z Podbrdského muzea představí stroj na výrobu šindelů „šindelka“, který je dílem K.D.Gangloff, českého lesníka a vynálezce, přezdívaného lesní archimédes. Na přednášku pana Šimka zveme všechny návštěvníky na 13:00 hodinu.

Těšit se můžete na promítání lesnických filmů, ukázky lesní pedagogiky formou kvízů a soutěží, zajímavosti ze sbírek NZM, ukázky ručního opracování dřeva, ukázky výroby dřeváků, dřevěných koryt, výroba šindelů, ukázky dřevosochání.

Celý program bude doprovázet kapela MARKAZÍNI, soubor mysliveckých trubačů. Jejich písně spolu s videoklipy jako je Kůrovec song-brouka hledej či Zalesňovací jistě mnozí znají.

V 15:00 zvou členové Divadla B na loutkovou pohádku MALÝ PÁN. Pojďte s námi oslavit každodenní činnost lesníků při udržování a ochraně lesů.

RYBÁŘSKÝ DEN

V letošním roce připravuje Národní zemědělské muzeum Ohrada „Rybářský den“ jako doprovodnou akci k výlovu rybníka Bezdrev. Bude se konat 28. října na zámku Ohrada v Hluboké nad Vltavou. Muzeum nabízí

návštěvníkům komentované prohlídky expozice Rybářství a letošní sezonní výstavy „Rybník, krajina a my v soukolí času“. Program doplní stánky s rybími specialitami a rybářskými potřebami.

ZEMĚDĚLSTVÍ V HLUBOCKÉ KRAJINĚ

Hlubocká krajina je díky našim předkům jedinečná a všichni ji obdivujeme. Obyvatelům Hluboké dává jedinečnou možnost pro trávení volného času. Dominantou krajiny jsou samozřejmě rybníky a krásné lesy, které našťastí kůrovec tolik nezdecimoval a nevytvořil tak holiny připomínající poušť.

Největší výměru naší krajiny tvoří pole a louky, kde se realizuje zemědělská činnost. Vzhledem k velikosti katastrálního území Hluboké je zde několik subjektů, které ji provozují.

Agriprod, s. r. o., který sídlí v Municích, hospodaří na většině pozemků kolem města a dále v katastrech vesnic Munice a Bavorovice. V současné době je součástí skupiny podniků patřící k Zemědělským službám Dynín. Provozuje jediný kravín na našem katastru, kde produkuje kvalitní mléko, které je částečně exportováno do SRN přes obchodní mlékařské družstvo. V rostlinné výrobě produkuje hlavně pšenici, kukuřici a řepku. Zajímavostí je, že ještě pěstují brambory na výměře do 2 ha a již druhým rokem zkoušejí sóju.

V katastru vlastního města Hluboké ještě hospodaří ZD Hosín (pozemky směrem k Hosínu a Hrdějovicům) a Jihočeská Univerzita, která pronajala pozemky v okolí Křesína ZD Krásná Hora.

Oba subjekty provozují klasickou zemědělskou výrobu. ZD Hosín je významný producent mléka. Zemědělci ze ZD Krásná Hora letos pěstovali na všech polích kolem Křesína mák, který jim asi mnoho radosti neudělal, ale nám ostatním v době květu krásně oživil celou krajinu.

V oblasti vesnic Poněšice, Lišnice, Kostelec, Hroznějovice a bývalé vesnice Jaroslavič je dominantním hospodářem pan František Janovský z Týna nad Vltavou. Vlastní bioplynovou stanici s výkonem 1,3 MW, takže pro její provoz zajišťuje kukuřici a tritikale. Dalšími subjekty jsou Agrodružstvo Žimutice a menší hospodáři, kteří jsou zařazeni většinou v systému ekologického zemědělství, kde se zabývají údržbou travních porostů a pastvou masného skotu.

Zemědělská krajina v okolí Purkarce a Jeznice je obdělávána ZOD Olešník, který také provozuje bioplynovou stanici a v živočišné výrobě se zaměřuje na chov masného skotu.

Celkově lze zhodnotit zemědělskou výrobu v okolí Hluboké jako standardní systém, který je v současné době typický pro české zemědělství. Silná redukce živočišné výroby (zrušení chovu prasat), ve většině případů převedení chovu skotu z mléčné produkce na masnou, pěstování tržních plodin a údržby krajiny při maximální výkonnosti a minimálním počtu lidí. Krajina je zemědělci upravená a je snaha ve většině případů zúrodnovat půdu vápněním a zapravováním organické hmoty – hnůj, kejda, digestát.

Český stát vždy vynikal výraznou byrokracií, kterou odůvodňoval Rakouskem – Uherskem, Sovětským Svazem nebo dnes EU. Výsledkem je vymyšlení dalších příkazů a zákazů, které mnohdy působí proti sobě. Zemědělci mají u každého pozemku jasně stanovená kritéria ohledně použití přípravku na ochranu rostlin, hnojení a protierozní opatření. Každé zvíře je zaregistrováno v centrální evidenci hospodářských zvířat.

Hlubocké zemědělce je nutné vidět v kontextu českého a evropského zemědělství, takže bych uvedl několik čísel nakonec:

Počet pracovníků v českém zemědělství – 98 600 (v roce 1989 – 460 000)

Průměrný plat – 27 000 Kč (průměrný plat v ČR – 38 000 Kč)

Celková výměra zemědělské půdy – 3,5 mil. ha

Celková výměra orné půdy – 2,5 mil. ha

Nejpěstovanější plodiny – ozimá pšenice 800 tis. ha., řepka 320 tis. ha, kukuřice 350 tis. ha, ječmen 300 tis. ha, cukrovka 70 tis. ha, mák 40 tis. ha, brambory 27 tis. ha

Třetí největší užitkovost v mléce v Evropě – české mléko je žádaná komodita v SRN a Itálii. Soběstačnost je zajištěna v obilninách, řepce, mléce a hovězím mase.

Česká republika je největším pěstitelům potravinářského máku na světě – český mák – chráněná značka EU

Podíl ekologického zemědělství – 15 % (třetí největší podíl v EU)

Podle časopisu letošního vydání The Economist – česká zemědělská produkce je pátá nejbezpečnější produkce na světě na základě hodnocení mnoha kritérií.

Všichni zemědělci se dnes potýkají se stejnými problémy – nedostatek lidí, obrovská administrativní zátěž a negativní reakce veřejnosti. Sami si zvažte, zda takové zemědělství chceme i v budoucnu, nebo ho dál budeme redukovat až na prostou údržbu krajiny. Vzhledem k věkovému složení posledních 100 000 zemědělců, to nebude velký problém.

Aleš Raus

POŠKOLÁCI OPĚT V AKCI

Už celý měsíc chodí děti do škol, které se po covidových omezeních snaží fungovat tak jako dřív. Stejně tak nastupují „do služby“ rodičům a dětem organizace, které naplňují dětský volný čas... U nás je to Centrum volného času POŠKOLÁK, které sídlí přímo v prostorách základní školy a věnuje se aktivním zájmům dětí prakticky po celý rok. Jeho vedoucí je Valerie Chromá. Odpověděla nám na několik otázek.

Pokud vím, děti jste oslovili už na jaře v době uvolnění opatření, aby se zase dostaly do kolektivu kamarádů. Jak to probíhalo?

Už v době kovidové jsme byli v kontaktu s „našimi“ dětmi: natáčeli jsme jim poškolácká videa – lektori z různých kroužků se uvolili a natáčeli se a děti mohly cvičit, trénovat, vyrábět a malovat se svým lektorem – videa byla volně dostupná na YouTube kanále a sledovanost byla opravdu vysoká. Až potom následovala Poškolácká odpoledne.

Po téměř roce, kdy děti prožívaly domácí výuku, jsme spustili „venkovní provoz“. Do konce školního roku zbývalo už jen pár týdnů, a proto jsme vymysleli projekt AKTIVNÍ ODPOLEDNE

S POŠKOLÁKEM. Každé všední odpoledne jsme nabídli dětem od 1. – 9. třídy činnost, které se mohly zúčastnit. Jejich přítomnost byla čistě dobrovolná, v praxi to znamenalo vybrat si aktivitu a v daný den a hodinu na ni přijít. V týdnu mohly vyzkoušet klidně všechny nabízené programy, nebo si vybrat každý týden jen jednu hodinu, ale střídat je.

Všechny tyto aktivity byly pro všechny Poškoláky zdarma. Záleží nám na dětech, proto jsme jim chtěli po vynucené přestávce nabídnout především sociální kontakt s ostatními dětmi, který je v dětském věku tolik důležitý, přáli jsme si, aby rozvíjely svoje zájmy a talent a radovaly se s námi při činnostech, které je baví. Tento projekt byl takový náš dárek za trpělivost nejen rodičů s dětmi, ale i dětí s rodiči v dlouhé době corony.

A jaké novinky nabídnete dětem v novém školním roce?

Po dlouhé době jsme letos otevřeli jógu pro děti prvního stupně, protože máme novou lektorku, Katku Staňkovou, absolventku VŠ, oboru Výchova ke zdraví. Potom otevíráme fitness dance, velmi žádaný, sportovně taneční kroužek. Novinkou

je hobby horsing, tenis pro začátečníky a mírně pokročilý – spolupracujeme s tenisovým klubem na Hluboké. A dále osvědčené kroužky... Na dramatik máme novou lektorku, Elišku Tenklovou, protože Jana Wertigová odešla do Jihočeského divadla.

Letos nakupujeme nové vybavení na programování, elektronické lego – přímo zázračného panáčka, za poměrně velké peníze. Sice vzhledem k nejistotě covidové situace a propadu z loňska musím říct, že ty ceny jsou takové, že nám na ně účastníci kroužku ani nevydělají. Ale pro děti je důležité pořádat nejmodernější výkřiky techniky, abychom nezaostali, takže jsme připraveni sáhnout hlouběji do kapsy.

A nerada bych zapomněla na náš volejbalový klub Poškolák, založený před 3 roky. Po covid přestávce ho čeká soutěž: Krajský přebor starších žákyň. První kolo již mají úspěšně za sebou, tak držíme palce. Také náš trenér volejbalu Pavel Sebeni je letos trenérem KCM volejbalu – výběr nejlepších hráček starších žákyň JK.

Jedna věc je, že dětem chyběla škola a spolužáci, což se ukazovalo jako handicap pro výuku, zvláště některých předmětů, které se na dálku učí složitě. Ale možná ještě víc jim chyběl právě společně strávený volný čas při aktivitách, které jim dělají radost.

Jak moc jim Poškolák chyběl, to zjistíme, hned jak v říjnu začneme. V září se podávají přihlášky, v obou pololetích funguje Poškolák 4 měsíce. Končíme k 31. květnu, protože červen už je většinou rozvolněný, jezdí se na školní výlety a podobně. Doufáme, že jsme dětem chyběli a už se na ně moc těšíme. Máme kreativní kroužky, programování, robotiku a samozřejmě kroužky sportovní. Všechny jsou rovnoměrně naplněné.

Podle vzoru krize = šance si myslím, že právě prožitě lockdowny děti, rodiče i učitele trochu posunuly. Třeba můj synovec, deváták, byl školou pověřen, aby oficiálně vedl během uzavření škol IT kroužek na dálku, byl placeným lektorem. To jsem do té doby ještě nezažila. Dětem mnohdy narostlo sebevědomí i proto, že bylo hodně takových učitelek, které jejich žáci „doučili“ jak ovládat maily, přidávat přílohy nebo ovládnout konferenční výuku na počítači.

My máme velice dobré zkušenosti s „dětmi“ v roli instruktorů různých kroužků, nebo pomocníků na příměstských táborech. Máme například dva kluky, do svého oboru velmi zapálené, jsou na děti mentálně mnohem víc napojení než dospělí. Mají větší elán a zásobu mladé energie, vzájemně je to velmi obohacuje. Takže paradoxně je to mnohdy lepší než u starších zkušených lektorů, kteří se k dětem tolik nepřiblíží. Samozřejmě si nejdříve otestujeme, jestli to bude fungovat, a teprve potom nabízím vedení kroužku.

Slyšela jsem, že škola už pomalu začíná prskat ve švech...

V této chvíli se snažíme jednat s městem, protože navyšování počtu dětí ve školách na Hluboké je extrémní, trochu bojujeme o místo. Samozřejmě máme zajištěny prostory jak je potřeba, baletní sál, jazykovou učebnu, tělocvičnu a celou keramickou dílnu k dispozici. Nicméně nárůst dětí na Hluboké je opravdu rapidní, takže do budoucna potřebujeme zajistit prostory pro naše fungování a také škola se bude potřebovat rozšířit. Řešení hledáme, doufáme, že se dočkáme optimální varianty.

Plus mínus projde během týdne kroužky Poškoláka 350 dětí. Pro představu: škola má 450 dětí a tedy 2/3 žáků přebírá v odpoledních hodinách Poškolák.

Tuhle výhodu okolní města nemají. Uvědomuji si, jak je skvělé pro rodiče našich dětí, že jim odpadá rozvázení dětí po kroužcích na různá místa, což v Budějovicích při věčně neprůjezdném městě znamená značnou zátěž.

Na Hluboké si sami převezmeme děti z družiny, odvedeme je na kroužek v čase, kdy rodiče ještě nejsou z práce doma. Pak je buď vrátíme do družiny, nebo propustíme domů. Takže bez účasti rodičů je odpolední program zajištěn a děti pak po čtvrté hodině odpolední mají k dispozici volný společný čas s rodinou. Na školení v Domově dětí a mládeže mi kolegyně říkaly, že tuto naši výhodu nám všichni závidí.

Na všechny kroužky a sporty máme profíky a podotýkám, že svůj kroužek si u nás v Poškolákově najde i dospělý! Kondiční trénink se Žanetou, pro muže i ženy. Je to dřina, každou hodinu se zaměřují na jinou svalovou oblast, kterou posilují, bez náradí, pouze vlastní silou těla. Zdravá záda a bosu core vedu já – to jsou moje oblíbené hodiny.

Kolik kroužků celkem bude otevřeno?

V součtu je to 30 kroužků, které dětem nabízíme.

Letos se ukázalo, jak moc děti i rodiče kroužky potřebují, naplnili jsme počty téměř okamžitě. Dříve rodiče zvažovali, váhali, který kroužek vybrat, letos ne, reagovali s přihláškami velice rychle.

Šachy začátečníci, Joga pro děti, Atletika, Šachy pokročilí, Angličtina, Ping pong, Gymnastika, Sportáček, Keramika/Kreativ, Hobby horsing, Tenis začátečníci a mírně pokročilí (Sportovní hala tenisového klubu) Volejbal + beach příprava, Dramaták, Florbal, Bowling 1. – 9. třída (Podskaří), Dance club, Baseball, Výtvarný ateliér, Včelařský, Florbal, Krav Maga, Programování a robotika, Parkour...

Ještě bych ráda u kroužků pro děti zdůraznila skutečnost, že je neobsazujeme velkým počtem dětí. U sportovních kroužků je maximum 20 dětí v tělocvičně, u těch učebních, např. angličtiny, se snažíme udržet limit 10 – 12 dětí, výtvarných kolem 15. Navíc u kroužků nabízíme k zapůjčení vybavení, aby rodiče mohli nechat dítě určitý sport vyzkoušet a třeba tenisové rakety nakupovali, až pokud se dítě „chytne“.

Povolání učitele je náročné, posílání vychovatele v kroužcích a na táborech také. Děti nejsou svázané školní třídou, venku možná divočejší a hůř ovladatelné. Z představy hlídání houfu dětí leckterému dospělému naskakuje husí kůže. Taková diagnóza ADHD...

Já děti s poruchou ADHD miluju, myslím, že k nim inklinuju, protože jsem bývala jako dítě také taková. Když jsem jela někam na tábor, dostávala jsme s sebou přípis, pozor, velmi živé, hravé dítě. Já bych si moc přála, aby se ve školství především zaměřila nadměrně používaná negace za pozitivní přístup. Nevyčítat, nepřikazovat... co to děláš, sedni si, mlč, nezlob... Místo toho být pozitivní, ptát se, vzájemně komunikovat nejen přikazovat: dostal jsi dneska jedničku, to jsi krásně nakreslil, jsi šikovný... Nadměrně aktivní děti velmi těžce nesou pět hodin zařezávat ve škole a pak být opět v klidu v družině,

je třeba vydat energii... Snažím se používat metodu nejdřív chválit a teprve pak jemně vytknout nějaký prohrěšek, mám pocit, že to funguje mnohem líp.

Co dělá Poškolák pro veřejné blaho, kromě péče o smysluplně naplněný volný čas dětí?

Čeká nás podzimní lampionový průvod se stezkou odvahy, ten organizujeme už asi 15 let.

Samozřejmě Slavnosti vína a Rybářské slavnosti. V prosinci vánoční koncert neboli školní besídka. Panorama je pro nás strašně malá. Máme tolik dětí, že jsme ji dělali už i v Parkhotelu, i ten je nám těsný. V tělocvičně je špatná akustika. Když si uvědomíme, že zhruba 150 dětí se potřebuje předvést, plus znásobíme počet o rodiče a prarodiče, zjistíme, že my tady na Hluboké vlastně nemáme šanci.

Čeká nás vánoční turnaj ve florbalu, a potom už finišujeme směr jaro... Velikonoce na Hluboké – obří vajíčka...

Na konci školního roku Letní slavnost, oslava školy, dětí, učitelů s rodiči... A prázdniny? Příměstské a pobytový tábor. Letos bylo léto příjemné, sluníčka a deště akorát, děti fantastické...

Pokud po covidu porovnáš vztahy s rodiči dětí, jsou jiné? Komunikativnější?

Sblížení – a velké – máme bez ohledu na covid s rodiči, co nám svěřují děti od prvních tříd. A je to moc krásné. Teď odešli kluci, které jsme měli po celou základní školní docházku na příměstských táborech, protože rodiče doma neměli žádné hlídání. Čtyři týdny každý rok od svých 4 let trávili o prázdninách s námi. Takže já mám pocit, že ti kluci jsou moji, už je beru jako vlastní děti... To jen takový příklad. Musím říct, že si musím hlídat vztahy, protože některé děti po těch letech považují vlastně za vlastní rodinu. Role vychovatelů, učitelů, je opravdu náročná, někdy máš chuť zasáhnout jako máma, a je třeba si tu profesionální hranici ohlídat.

<http://cvc-poskolak.cz/krouzky/>

KOMU SE NELENÍ, TOMU TO MLUVÍ ANGLICKY

Velkou pochvalu za svědomitou přípravu a pěkné výsledky u mezinárodních zkoušek z anglického jazyka si zaslouží žáci z hlubocké základní školy.

Přestože přípravné kurzy po celý loňský školní rok probíhaly kvůli koronaviru pouze online, děti se nezalekly ani moderních technologií, ani práce navíc.

Žáci z prvního i druhého stupně skládali zkoušky v květnu a v červnu. Každý z nich byl testován ze svých dovedností ve čtení, psaní, poslechu a mluvení. Menší děti zabodovaly u zkoušek YLE (Movers, Flyers), starší žáci se nebáli zkoušek pro dospělé (Key, Preliminary). Některým našim žákům se povedlo prokázat velmi dobrou znalost cizího jazyka – řada z nich získala certifikát za úroveň B1 (hodnocení podle Společného evropského referenčního rámce). Tato úroveň odpovídá např. maturitní zkoušce z angličtiny. Několik dětí si ze slavnostního předávání diplomů, které proběhlo na začátku září na Městském úřadě v Hluboké nad Vltavou, odneslo certifikáty potvrzující úroveň dokonce ještě vyšší (B2).

Naše základní škola připravuje ve spolupráci s Evropským centrem jazykových zkoušek (pod záštitou Univerzity v Cambridge) žáky ke zkouškám z angličtiny už řadu let. Loňský školní rok byl však náročný, a tak jsme na všechny zúčastněné děti náležitě pyšní, velmi si vážíme jejich snahy a moc jim gratulujeme.

Magda Jiřková, ZŠ Hluboká nad Vltavou

KARLŮV HRÁDEK SE STAL ORIGINÁLNÍ UČEBNICÍ I UČEBNOU PRO STUDENTY ARCHEOLOGIE A MILOVNÍKY HISTORIE

foto: Jitka Cibulová Vokátá

KARLŮV HRÁDEK – Kdyby měla zřícenina tohoto gotického hradu bránu, slušelo by se napsat, že své brány Karlův Hrádek otevírá všem, kdož v dobrém přicházejí a chtějí se tu něco dozvědět o naší minulosti. Devátého září tu vrcholilo tradiční Archeologické léto pro vědce, studenty i laické nadšence. 16. září od 14.00 tu byl pro širokou veřejnost připraven Den otevřených dveří. Při vykopávkách bylo možné sledovat i studenty archeologie z Jihočeské univerzity. Září na Karlově Hrádku zkrátka patřilo milovníkům archeologie.

Roky slávy si Karlův Hrádek, skrytý na levém břehu Vltavy mezi Hlubokou a Purkarcem, prožil krátce v polovině 14. století. Tehdy si vprostřed hlubokých lesů zvolil kamenný ostroh nad řekou král a císař Karel IV. pro své reprezentativní odpočinkové sídlo. Pevným hradem v samé blízkosti hradu Hluboká hodlal Karel nepochybně omezit i rostoucí moc sousedních Rožmberků. „Karls Haus“ ale po smrti „otce vlasti“ ztratil na významu a po dvou desetiletích na výsluní další stovky let chátral. Zachránila ho, a tento polozapomenutý skvost probouzí do gotické krásy, až parta nadšenců ze Spolku Karlův Hrádek, jehož zakladatelem je Město Hluboká nad Vltavou a předsedou hlubocký radní Jindřich Soukal.

„Karlův Hrádek jsme jako město získali v roce 2018. Naším cílem bylo hrad, opuštěný někdy kolem roku 1370, zachránit, zakonzervovat, revitalizovat a otevřít veřejnosti. Navázali jsme proto spolupráci s Archeologickým ústavem Jihočeské univerzity, pro jejíž studenty se stal přirozenou učebnicí i učebnou archeologie, s manžely Šindelářovými z mladovožické společnosti GEO.CZ, kteří mají bohaté zkušenosti z výzkumu předních českých i evropských památek moderními zobrazovacími metodami, a díky pomoci místních firem jsme zrealizovali stavební úpravy, aby se hrad stal bezpečným, bezbariérovým a přístupným pro odborný výzkum i širokou návštěvnickou veřejnost,“ říká starosta Hluboké nad Vltavou, senátor Tomáš Jirsa.

„Po důkladném průzkumu jsme tu zahájili práce v dubnu 2019. Areál hradu jsme zbavili náletů, zakonzervovali zdívo a hluboký příkop překlenuli novým mostem z modřínového dřeva, takže hrad je nyní přístupný pro pěší, cyklisty i vozíčkáře. Jeho historickou hodnotu umocňují důkladné archeologické výzkumy, které ukazují na to, že původní osídlení je

zřejmě mnohem starší, než se myslelo, a jeho turistický potenciál blízkost hlubocké cyklostezky, spojující Hlubokou s hradištěm Baba ze starší doby bronzové, hlubockými ferratami a Purkarcem jako centrem voroplavby na Vltavě,“ doplňuje předseda Spolku Karlův Hrádek Jindřich Soukal.

Ve spolupráci s vědci Archeologického ústavu a studenty archeologie Filozofické fakulty Jihočeské univerzity a společností GEO.CZ, se z nepravidelného šestiúhelníku o rozloze 545 čtverečních sáhů v posledních třech letech stala archeologická superstar, vydávající postupně svá tajemství. Klasické archeologické pomůcky – lopatku, škrabku a štěteček – nezbytné pro sondáže a klasické vykopávky, tu zhusta doplňují výzkumné instrumenty navýsost moderní: Laserové skenování, fotogrammetrie, drony a metody hlubinné geodézie, dálkového průzkumu či 3D dokumentační technologie, vytvářející digitální kopie hradu, jež jsou i laikům čitelné skrze QR kódy. Díky technologii, kombinující znalosti matematiků, geodetů, archeologů a památkářů, je dnes Karlův Hrádek otevřenou učebnicí archeologie pro špičkové vědce, jakými je archeolog profesor Rudolf Krajíc, geofyzik Jiří Šindelář a jejich tým, pro studenty archeologie FF JČU, kteří tu od 6. září budou po deset dnů odkrývat další tajemství v rámci svých odborných praxí, i pro širokou veřejnost, která se díky chytrým mobilům a digitálním zobrazovacím metodám může podívat tam, kam lidské oko nevidí. Hluboko do historie. Z Karlova Hrádku se tak stává výzkumné a výukové středisko archeologie, respektive živý dynamický archeopark, který zpřístupňuje poznání o naší minulosti odborníkům i laikům.

„Současnou fází výzkumu jsme tu zahajovali v roce 2018. Součástí hradního centra byla i okolní sídla a logicky jsme očekávali, že budeme zkoumat osídlení té doby, tedy čtrnáctého století. Jenomže naše výzkumy nás posouvají o staletí dál, do osídlení před vznikem hradu, a ještě do mnohem hlubší historie. Nacházíme tu zlomky keramiky, kovů, kostí či spálených dřev a to zřejmě až z období pravěku, což mění původní představy o historii osídlení této oblasti,“ vysvětluje zakladatel Archeologického ústavu JČU a vůdčí osobnost jihočeské archeologie profesor Rudolf Krajíc.

Pomaloučku končí příležitost setkat se s odborníky a seznámit se jejich prostřednictvím s historií Karlova Hrádku. Od 6. září na něm probíhaly praxe studentů archeologie JČU. Ve čtvrtek 9. září vyvrcholilo Archeologické léto poslední komentovanou prohlídkou a sezónu setkávání s odborníky a historií zakončil Den otevřených dveří s prohlídkou výsledků výzkumu přímo v terénu. Série přednášek profesora Rudolfa Krajíce a archeologů Ondřeje Chvojky, Martina Ptáka a dalších se konaly v přednáškovém sále hotelu Relax v Purkarcu.

Blíží informace naleznete na www.karluvhradek.cz

ZEMĚDĚLSTVÍ V HLUBOCKÉ KRAJINĚ

Hlubocká krajina je díky našim předkům jedinečná a všichni ji obdivujeme. Obyvatelům Hluboké dává jedinečnou možnost pro trávení volného času. Dominantou krajiny jsou samozřejmě rybníky a krásné lesy, které naštěstí kůrovec tolik nezdecimoval a nevytvořil tak holiny připomínající poušť.

Největší výměru naší krajiny tvoří pole a louky, kde se realizuje zemědělská činnost. Vzhledem k velikosti katastrálního území Hluboké je zde několik subjektů, které ji provozují.

Agriprod, s. r. o., který sídlí v Municích, hospodaří na většině pozemků kolem města a dále v katastrech vesnic Munice a Bavorovice. V současné době je součástí skupiny podniků patřící k Zemědělským službám Dynín. Provozuje jediný kravín na našem katastru, kde produkuje kvalitní mléko, které je částečně exportováno do SRN přes obchodní mlékařské družstvo. V rostlinné výrobě produkuje hlavně pšenici, kukuřici a řepku. Zajímavostí je, že ještě pěstují brambory na výměře do 2 ha a již druhým rokem zkoušejí sóju.

V katastru vlastního města Hluboké ještě hospodaří ZD Hosín (pozemky směrem k Hosínu a Hrdějovicům) a Jihočeská Univerzita, která pronajala pozemky v okolí Křesína ZD Krásná Hora.

Oba subjekty provozují klasickou zemědělskou výrobu. ZD Hosín je významný producent mléka. Zemědělci ze ZD Krásná Hora letos pěstovali na všech polích kolem Křesína mák, který jim asi mnoho radosti neudělal, ale nám ostatním v době květu krásně oživil celou krajinu.

V oblasti vesnic Poněšice, Líšnice, Kostelec, Hroznějovice a bývalé vesnice Jaroslavi je dominantním hospodářem pan František Janovský z Týna nad Vltavou. Vlastní bioplynovou stanici s výkonem 1,3 MW, takže pro její provoz zajišťuje kukuřici a tritikale. Dalšími subjekty jsou Agrodružstvo Žimutice a menší hospodáři, kteří jsou zařazeni většinou v systému ekologického zemědělství, kde se zabývají údržbou travních porostů a pastvou masného skotu.

Zemědělská krajina v okolí Purkarce a Jeznice je obdělávána ZOD Olešník, který také provozuje bioplynovou stanici a v živočišné výrobě se zaměřuje na chov masného skotu.

Celkově lze zhodnotit zemědělskou výrobu v okolí Hluboké jako standardní systém, který je v současné době typický pro české zemědělství. Silná redukce živočišné výroby (zrušení chovu prasat), ve většině případů

převedení chovu skotu z mléčné produkce na masnou, pěstování tržních plodin a údržby krajiny při maximální výkonnosti a minimálním počtu lidí.

Krajina je zemědělci upravená a je snaha ve většině případů zúrodnit půdu vápněním a zapravováním organické hmoty – hnůj, kejda, digestát.

Český stát vždy vynikal výraznou byrokracií, kterou odůvodňoval Rakouskem – Uherskem, Sovětským Svazem nebo dnes EU. Výsledkem je vymyšlení dalších příkazů a zákazů, které mnohdy působí proti sobě. Zemědělci mají u každého pozemku jasně stanovená kritéria ohledně použití přípravku na ochranu rostlin, hnojení a protierozní opatření. Každé zvíře je zaregistrováno v centrální evidenci hospodářských zvířat.

Hlubocké zemědělce je nutné vidět v kontextu českého a evropského zemědělství, takže bych uvedl několik čísel nakonec:

Počet pracovníků v českém zemědělství – 98 600 (v roce 1989 – 460 000)

Průměrný plat – 27 000 Kč (průměrný plat v ČR – 38 000 Kč)

Celková výměra zemědělské půdy – 3,5 mil. ha

Celková výměra orné půdy – 2,5 mil. ha

Nejpěstovanější plodiny – ozimá pšenice 800 tis. ha., řepka 320 tis. ha, kukuřice 350 tis. ha, ječmen 300 tis. ha, cukrovka 70 tis. ha, mák 40 tis. ha, brambory 27 tis. ha

Třetí největší užitkovost v mléce v Evropě – české mléko je žádaná komodita v SRN a Itálii.

Soběstačnost je zajištěna v obilninách, řepce, mléce a hovězím mase.

Česká republika je největším pěstitelem potravinářského máku na světě – český mák – chráněná značka EU

Podíl ekologického zemědělství – 15 % (třetí největší podíl v EU)

Podle časopisu letošního vydání The Economist – česká zemědělská produkce je pátá nejbezpečnější produkce na světě na základě hodnocení mnoha kritérií.

Všichni zemědělci se dnes potýkají se stejnými problémy – nedostatek lidí, obrovská administrativní zátěž a negativní reakce veřejnosti.

Sami si zvažte, zda takové zemědělství chceme i v budoucnu, nebo ho dál budeme redukovat až na prostou údržbu krajiny. Vzhledem k věkovému složení posledních 100 000 zemědělců, to nebude velký problém.

Aleš Raus

10 TIPŮ, JAK PŘIPRAVIT OBEC NA VEDRO I PŘÍVALOVÉ SRÁŽKY

Letos jsme zažívali extrémní počasí, které se budou podle vědců vlivem klimatické změny objevovat stále častěji. Vedrem přehřátá města, sucho v krajině a na druhé straně bouřky, silné deště či vítr. Není divu, že již několik let sílí poptávka po opatřeních, která by lidem pomohla nové podmínky lépe zvládnout.

Ani Česká republika nezůstává v tomto ohledu pozadu, jak dokazují finálové projekty soutěže Adapterra Awards 2021. Najdeme mezi nimi příklady šetrného hospodaření na zemědělské půdě, obnovy lužních lesů, rašeliníšť, tůň, meandrů, zpřírodnění koryt řek, ukázky využití dešťové vody či zelených střech. Až do 15. října můžete v internetovém hlasování podpořit ty nejzajímavější z nich.

www.adapterraawards.cz

Jak můžete sami pomoci?

1. Sbírejte dešťovou vodu a využívejte ji k zalévání zahrady. Díky tomu zůstane v lokalitě.

2. Dejte prostor zeleni. Předzahrádka, záhonky, luční trávníky se rozehřívají méně než betonové plochy a lépe zasakují dešťovou vodu.

3. Nepropustné plochy nahraďte propustnými, např. porézní dlažbou nebo zatravnovacími dlaždicemi.

4. Fasády, altány, sloupy, krytá stání nechte porůst popínavými rostlinami, které stíní, zachytávají prach a díky přirozenému výparu v létě ochlazují své okolí.

5. Při stavbě domu myslíte na udržitelnost. Domy v pasivním standardu, zateplení, rekuperace, fotovoltaické panely, splachování dešťovou vodou a další opatření šetří peníze i přírodu.

6. Zelené střechy na domech nejenže dobře vypadají, ale zasakují nadbytečnou dešťovou vodu a postupně ji vypařují do okolí. Izolují budovu a navíc poskytují potravu pro hmyz.

7. Nechte prostor vzrostlým stromům, které v létě ochlazují a stíní, a sázejte nové pro budoucí generace.

8. Nedopitou vodou ze sklenic, varné konvice, vodou po omytí ovoce a zeleniny nebo po čištění akvária můžete zalévat zeleň ve svém okolí.

9. Použitou vodou z umyvadel a sprch je možné splachovat toalety a ušetřit tak pitnou vodu.

10. I panelové domy mohou mít venkovní vodní prvky, zelenou střechu, fotovoltaické panely, či sbírat dešťovou vodu a dále ji využívat k zalívce.

archiv Nadace Partnerství, autor: Vojta Herout

ŘÍJEN 2021

PANORAMA
KULTURNÍ CENTRUM

PROMÍTÁME

začátek vždy v 19.00 hodin, cena 150 Kč

1.10. NENÍ ČAS ZEMŘÍT

pátek
James Bond, agent 007, skončil aktivní službu a užívá si odpočinek na Jamajce. Únos vědce ho povolá opět do služby. Musí najít a zneškodnit velmi ničivou technologii.
akční (Anglie), 163 minut **T** **15+**

2.10. ZÁTOPEK

sobota
Film vypráví o nezlomné síle vůle, která dodnes inspirovala tisíce sportovců po celém světě a také jedinečný vztah Emila a Dany Zátopkových.
drama (ČR), 131 minut **D**

8.10. PRVOK, ŠAMPÓN, TEČKA A KAREL

pátek
Čtyři kamarádi ve středním věku si přiznají, že nežijí tak, jak si představovali. A rozhodnou se řešit svou krizi provokativní hrou s téměř nesplnitelnými úkoly. Jak čtyřicátník zjistí, jestli je opravdový chlap?
komedie (ČR), 100 minut **D** **12+**

9.10. KAREL

sobota
Ojedinělý pohled do soukromí a do duše Karla Gotta, kdy díky upřímné otevřenosti můžete vidět jedinečný filmový portrét.
dokument/životopisný (ČR), 133 minut **D**

15.10. LÁSKA NA ŠPIČKÁCH

pátek
Příběh bývalé baletky, která po úraze skončila kariéru a stěhuje se na vesnici, kde celá její rodina prochází krizí, nejistou existencí a omezeností některých obyvatel.
komedie/romantický (ČR), 94 minut **D**

16.10. VENOM 2: CARNAGE PŘICHÁZÍ

sobota
Na filmové plátno se vrací Venom, jedna z nejlepších a nekomplexnějších comicsových postav společnosti Marvel.
akční/sci-fi (USA), 120 minut **D** **12+**

22.10. VLK A LEV: NEČEKANÉ PŘÁTELSTVÍ

pátek
Dojemný příběh dívky, vlka a lva v divoké Kanadské přírodě, kde se musí spolehnout jen na své přátelství, které idylu ztraceného ostrova naruší dotek civilizace.
dobrodružný (Francie), 99 minut **D**

23.10. ZÁTOPEK

sobota
Film vypráví o nezlomné síle vůle, která dodnes inspirovala tisíce sportovců po celém světě a také jedinečný vztah Emila a Dany Zátopkových.
drama (ČR), 131 minut **D**

29.10. KURZ MANŽELSKÉ TOUHY

pátek
Pojďte sledovat pět manželských párů, kteří si přejí navrátit touhu a vášně do svých životů.
komedie/drama (ČR), 90 minut **D**

30.10. KAREL

sobota
Ojedinělý pohled do soukromí a do duše Karla Gotta, kdy díky upřímné otevřenosti můžete vidět jedinečný filmový portrét.
dokument/životopisný (ČR), 133 minut **D**

PROMÍTÁNÍ PRO DĚTI

vždy v neděli od 17.00 hodin, cena 130 Kč

3.10. DRAČÍ ZEMĚ

neděle
Trojice neobvyklých hrdinů, drak, zlodějšek a horský šotek, kteří se vydávají na dobrodružnou cestu, jejímž cílem je nalezení dračí země.
animovaný/rodinný (Německo), 93 minut **D**

10.10. MYŠI PATŘÍ DO NEBE

neděle
Myška Šupito a její kamarádi musí na cestě nebem zdolat různé nástrahy. Díky tomu vznikne mezi nimi podivuhodné přátelství a na konci cesty na ně čeká velké překvapení.
animovaný/rodinný (ČR/FR), 87 minut **D**

17.10. 100% VLK

neděle
Freddy vypadá jako obyčejný kluk, ale není úplně člověk. Může být sto procentní vlkodlak, který je drsný jako vlk a současně hebký jako pudl.
animovaný (Austrálie), 96 minut **D**

24.10. ROZBITÝ ROBOT RON

neděle
Roztomilý robot není úplně v pořádku a zdá se, že je rozbitý. Se svým kamarádem Barneyem zjišťují, že pravé přátelství netkví v dokonalosti.
animovaný (USA/Anglie), 107 minut **D**

31.10. SEAL TEAM: PÁR SPRÁVNÝCH TULEŇŮ

neděle
Statečný Quinn má dost žraločích nájezdů a sestaví speciální jednotku z veselých tuleňů.
animovaný (Jihoafrická republika), 103 minut **D**

DIVADLO

7.10. MŮJ SLUHA SATURNIN

čtvrtek
Marešova divadelní společnost, začátek v 19.00 hodin
Přijďte se podívat, jak osobitý, pohotový, pracovitý a vzdělaný sluha změní život svému pánovi, který doposud prožíval klidný život.

CESTOPIS

13.10. EXPEDICE BORNEO

středa
začátek v 17.00 hodin
Vydejte se s námi na největší ostrov Velkých Sund, který se nachází v jihovýchodní Asii

T české titulky **D** český dabing **12+** přístupné od 12 let **15+** přístupné od 15 let **18+** přístupné od 18 let

Předprodej a rezervace vstupenek
na www.kcpanorama.cz nebo na tel. 774 457 269

Kde nás najdete:
Masarykova 974
Hluboká nad Vltavou, 373 41

DŘÍV NEŽ SE NĚCO STANE

Foto pro radost

Nový chodník, označený přechod a hlavně pocit bezpečí pro rodiče dětí, které docházejí do školy přes tuto komunikaci v oblasti u parku, proslulou bohužel rychlou a bezohlednou jízdou mnoha řidičů.

V této souvislosti také s nadějným zjištěním, že se v evropských městech postupně rozmáhají zóny ulic s dovolenou max. 20 – 30 km rychlostí pohybu aut. Mají svůj velký smysl právě v menších městech. Možná se časem dočkáme situace, že města budou opět patřit lidem a nikoli autům.

Autor fotografie a podporovatel smysluplných řešení: radní Aleš Raus.

zdroj: fcb skupina „Hlubocká drbna“

LETNÍ GYMNASTICKÝ TÁBOR VE ŠPUNTÁRIU – V AREÁLU HLUBOKÉ NAD VLTAVOU

Chtěla bych poděkovat rodičům a sportovnímu Areálu v Hluboké nad Vltavou za zázemí a obědy, zapůjčení koníků Hobby horse od pana Horáka. Celé dva týdny holčičího tábora byly naprosto dokonalé.

Děkuji! Eva Dvořáková

MYSLIVECKÝ DEN V LÍŠNICI SE VYDAŘIL!

Dne 28. srpna se za finanční podpory města Hluboká nad Vltavou a místních osadních výborů konal v Líšnici již tradiční, 5. ročník dětského mysliveckého dne, který pořádá Myslivecký spolek Doubí – Kostelec. Tentokrát byla akce pojata jako loučení s létem a zúčastnilo se jí přes padesát dětí z obcí Líšnice, Kostelec, Hroznějovice a Poněšice, ale vítány byly i děti „přespolní“. Akci zahájili myslivečtí trubači a pak už na děti čekaly různé soutěže (poznávání zvěře a stromů, kreslení, střelba ze vzduchovky, chůze na chůdách), dále malování na obličej, ukázky z výcviku loveckého psa, předvedení hasičské techniky a děti měly možnost si nakrmit jeleny v oboře MUDr. Františka Touška. Celá akce byla doprovázena hudbou a soutěžemi hudebníka Josefa „Pepy“ Maxy. Pro děti i rodiče bylo připravené občerstvení a pro soutěžící děti samozřejmě i dárkové tašky s dobrotami. Potěšila nás (i přes nepřízeň počasí) hojná účast dětí i rodičů, kteří stále berou myslivost jako nedílnou součást české kultury, tradic a hospodaření v krajině. Děkuje!

*doc. MUDr. Vojtěch Kurfirst, Ph.D.,
předseda Mysliveckého spolku Doubí – Kostelec.*

JAROMÍR ZUMR: ZE ZÁPISNÍKU FOTOGRAFA PŘÍRODY

NA LOVU DAŇKŮ

K podzimu patří jelení říje, daňčí říje a pak následuje říje muflonů. V kalendáři mám zaznamenány své různé údaje, kdy se co v přírodě odehrává, a proto se těmito údaji řídím. Nespolehám na běžné termíny, ale mám svůj harmonogram. Mám velký sešit, který má název „Rok v přírodě“, tam si zapisuji své údaje a některé zajímavosti, které jsem vyznamenal v přírodě. Proto namátkově vzpomenu, že mám záznamy: např. 15. února, „bubnoval“ strakapoud na větvi dubu, 3. dubna jsem našel shoz starého daňka, 7. dubna jsou již mláďata divokých husí, 5. května nosila sojka větvičky na hnízdo..., a tak to jde po celý kalendářní rok. V každém měsíci je několik zajímavých údajů. Občas v tomto sešitě listuji a potom se vydávám podle záznamů na některý fotografický lov.

Na daňky jsem se vypravil až začátkem listopadu. Víím, že říje se odehrává v říjnu, a „rochající“ daňky můžeme potkat již koncem září. Vždy také záleží na počasí, nebo lokalitách. Někde probíhá říje dříve, jinde zase později. Koncem říje se ke slovu dostávají mladší daňci, kteří se pak zajímají o daněly. Také mezi sebou občas zápasí, a právě v těchto chvílích může fotograf získat řadu zajímavých snímků.

V oboře jsem seděl ve velkém seníku a čekal na příchod zvěře. Nedaleko bylo jedno z říjišť, kde jsem již několikrát pořídil zajímavé snímky. Proto jsem dnes šel opět najisto. S personálem, který mi ochotně vychází vstříc, se už dlouho znám. Jen se ohlásím u oborníka, nebo správce,

a pak již spoléhám na štěstí. Nečekal jsem dlouho, protože zde je dostatek zvěře, která se v tomto období stále potuluje lesem. Z okénka seníku byl výhled nejen na louku, ale z boční strany, z dalšího okénka i na okraj lesa. Tam se najednou objevil daňek. Jako na zavolanou přišel k jednomu z dolíků, aby jej znovu obnovil. Přesně mi předvedl jako z učebnice, jak se to dělá. Hrabání hrabů a dolíků má často také rituální charakter. Daňek přišel na místo, vypnul tělo, přičemž zadní běhy měl

zapřeny hodně vzadu, hlavu potom zvrátil tak, že se lopaty dotýkaly hřbetu, chvílemi visely ještě níž. Krk měl obloukovitě prohnutý a větrníkem jakoby očichával větev. Daňek pak v této poloze setrval několik sekund. Parožím nakonec několikrát udeřil do větve a předním během „prudkými“ údery spárků hrabal v zemi. Během této činnosti neustále potrásal střapcem, z kterého odkapávala do hrabu moč. Všechno jsem podrobně zaznamenával. Je zajímavé, že daňci tyto dolíky používají po celou dobu říje, potom v nich odpočívají často i po skončení říje. Není zvláštností je tam zastihnout odpočívající i v prosinci.

Po chvíli si daňek zalehl. Byl jsem šťasten, že se mi podařilo tento rituál zachytit. Mám řadu snímků z období daňčí říje, a tak i dnešní obrázky jsem zařadil do archivu k ostatním.

Na zpáteční cestě domů, jsem ještě spatřil na louce jiného daňka. Jednalo se o „tmavého“ daňka, který má tmavohnědé až černé zbarvení. Odpočíval u stromu, a byl ozářen podzimním sluncem. Odložil jsem těžký fotobatoch s technikou a jen tak s fotoaparátem, na kterém byl teleobjektiv 300 mm, se pomalu přibližoval blíž k daňkovi. Byl jsem krytý kmeny stromů, a proto se mi podařilo k němu přiblížit až na šedesát kroků. Potom jsem si lehl na zem a snímal lopatáče, který měl mohutné lopaty. Každou chvíli otáčel hlavu a připadalo mi to, jako by o mně věděl a chtěl se pochlubit svým zajímavým paroží. Byl to starý daňek...

Foto: Jaromír Zumr